ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Pratchett Terry\Terry_Pratchett-Moře_a_malé_rybky.PDB

PDB Name: Terry Pratchett-Moře a malé ryb
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.5.2002
Modification Date: 22.5.2002
Last Backup Date: 21.5.2002
Modification Number: 91

Moře a malé rybky

Úžasná Zeměplocha

TERRY PRATCHETT

Povídka z knihy
LEGENDY - nové příběhy ze známých cyklů editora Roberta Silverberga

Potíže začaly, a to rozhodně ne poprvé, jablkem.
Na doběla vydrhnutém, dokonale čistém stole Bábi Zlopočasné jich ležel celý pytlík. Byla červená a kulatá, lesklá a plná šťávy, a kdyby znala budoucnost, tikala by jako bomby.
"Nech si je všechny, starej Hopolíčko řekl, že jich můžu mít, co budu chtít," oznamovala Stařenka Oggová. Pak vrhla na svou sestru-čarodějku pohled koutkem oka. "Jsou chutný, i když trochu svrasklý, ale zato hodně dlouho vydržej."
"A on ta jablka skutečně pojmenoval po tobě?" ujišťovala se Bábi. Co slovo, to kapka kyseliny letící vzduchem.
"To kvůlivá mejm růžovejm tvářím," přikývla spokojeně stařenka Oggová. "A taky jsem mu vykurýrovala nohu, když vlóni spad z toho žebříku. Pak jsem mu dala mazání na tu jeho holou hlavu."
"Jenže to nefungovalo," upozornila ji Bábi Zlopočasná. "Ta paruka co nosí - je hrozné vidět něco takového na hlavě člověka, který pořád ještě dýchá."
"Měl radost, že se zajímám o to, co dělá."
Bábi Zlopočasná nespouštěla oči ze sáčku. Díky horkým létům a zimám plným sněhu rostlo ovoce a zelenina tady, v horách, přímo skvěle. Pelhřim Hopolíčko byl předním pěstitelem a bez diskuse nejšikovnějším mužem široko daleko, co se týče sexuálního laškování mezi ovocným kulturami, které se provádí štětečkem z velbloudích chlupů.
"Prodává jabka po celým okolí a bůhví kam," pokračovala Stařenka Oggová. "Je to docela legrace, když si tak pomyslím, že už brzo si budou moct tisíce lidí smlsnout na Stařence Oggové."
"Další tisíce," usekla jízlivě Bábi Zlopočasná. Stařenčino bouřlivé mládí bylo otevřená kniha - i když teď už k vidění jen ve velmi opotřebovaném přebalu.
"Díky, Esme." Stařence Oggové po tváři na okamžik přeletěl nostalgický výraz. Pak otevřela ústa v hraném úžasu. "Ale božíčku, ty přece nežárlíš, že ne, Esme? Nechceš mi upřít mý malý místečko na slunci?"
"Já? Žárlit? Proč bych měla žárlit? Vždyť je to jen jablko. To přece není nic důležitého."
"No, právě to jsem si myslela. Je to jen taková laciná legrácka, která má potěšit starou ženskou," přikývla Stařenka. "A můžu se zeptat, jak se daří tobě, tak všeobecně?"
"Dobře. Mám se dobře."
"Dřevo na zimu už máš doma?"
"Většinu."
"Výborně," přikývla znovu Stařenka. "To ráda slyším." Chvíli seděly mlčky. Na okně se zatřepotal motýl vzbuzený na tuto roční dobu nezvyklým teplem a tiše zastepoval na skle v marném pokusu dostat se ven na zářijové slunce.
"A co brambory... máš už vykopaný?" pokračovala Stařenka.
"Jo."
"Nám se letos urodily moc pěkně."
"Výborně."
"Fazole máš naložený?"
"Jo."
"Předpokládám, že se těšíš na Zkoušky, na příští tejden."
"Jo."
"To asi hodně cvičíš, žejo?"
"Ne-e."
Stařenka měla dojem, že navzdory slunečnímu svitu se stíny v rozích místnosti prohlubují. Zdálo se, že temní sám

vzduch. Chaloupky čarodějnic bývají velmi citlivé k náladě svých majitelek. Stařenka se však nevzdávala. Takhle se často vrhají do věcí hlupáci, ale to jsou jen loudalové ve srovnání s malými stařenkami, které už se nemají v životě čeho bát.
"Příjdeš v neděli na oběd?"
"Co máte?"
"Vepřové."
"S jablečnou omáčkou?"
"No -"
"Ne," zavrtěla hlavou Bábi.
Za Stařenkou něco zaskřípělo. Dveře se otevřely. Člověk, který by nebyl čarodějkou, by si to byl vysvětlil zcela přirozeným způsobem, třeba že to byl jen vítr. I Stařenka Oggová by se byla klidně spokojila s tímhle vysvětlením, ale byla by dodala: "Proč to byl jen vítr a jak to příjde, že při tom vyhákl z očka háček?"
"No dobrá, nemůžu tady sedět celé odpoledne a povídat," řekla a rychle vstala. "V týhle roční době má člověk pořád plný ruce práce, žejo?"
"Jo."
"Tak já pudu."
"Nashle."
Když Stařenka rychlými krůčky vycupitala na pěšinu, vítr za ní dveře zase přibouchl.
Napadlo ji, jestli náhodou přece jen nezašla trošičku daleko. Sice jen o kousíček, ale přece.
Potíž v tom být čarodějkou - tedy přesněji řečeno potíž v tom být čarodějkou co se ostatních lidí týče - spočíval v tom, že vás to upoutalo na jedno míso a to tady, na venkově. Ale to se Stařence celkem zamlouvalo. Bylo tady všechno, co si přála. Bylo tady všechno, co si kdy v životě přála, i když za jejich mladých let jí několikrát došli muži. Bylo vždy zajímavé navštívit nová místa a cizí kraje, ale nedalo se to prakticky brát vážně. Mívali tam zajímavé nová nápoje a jídlo bylo legrační, jenže cizí kraje, to byla místa, kam jste se vydávali, když tam bylo nutné něco vyřídit nebo vykonat a pak jste se vrátili sem, kde byl svět skutečný. Stařenka žila ve městě a Bábi měla výhled přes celý lancresský prales a dál přes roviny až k dlouhému a oblému horizontu Zeměplochy.
Jenže takovýhle výhled, pomyslela si Stařenka, by vám za jistých okolností dokázal vycucnout mozek z hlavy.
Řekli jí, že je svět plochý a kruhový, což ale dával prostý rozum, a že se pohybuje vesmírem na hřbetech čtyř slonů, kteří stojí na krunýři gigantické želvy a to vám, samozřejmě, prostý rozum dávat nemusel. To už se totiž odehrávalo "tam někde mimo", a mohlo to, se Stařenčiným požehnáním a nezájmem, pokračovat, dokud ona sama mohla žít ve svém malém světě o poloměru zhruba deseti kilometrů, který si kolem sebe vytvářela.
Jenže Esme Zlopočasná potřebovala víc, než obsahovalo tohle malé království. Ona byla jiný druh čarodějky.
A Stařenka považovala za svou povinnosti a práci zabránit Bábi,, aby se začala nudit. Když jste se nad tím zamysleli, byla ta záležitost s jablky jen obyčejná prkotina, malé škodolibé vítězství, jenže Esme potřebovala něco, co by jí zhodnotilo jeden každý den a jestli to měla být zlost a žárlivost, ať si to má. Stařenka si byla jistá, že když bude její přítelkyně ve špatné náladě, dokáže si s ní poradit, ale věděla, že to nedokáže, když se bude Bábi nudit. Čarodějka, která se nudí, může provést cokoliv.
Lidé říkají věci jako: "Když se chce dneska člověk pobavit, musí se sám sobě o zábavu postarat", jako kdyby to byla nějaká zvláštní zásluha, ale věřte mi, poslední věc, o kterou je co stát, je, aby si čarodějka, která se nudí, začal vymýšlet svou vlastní zábavu. Čarodějky totiž často mívají velmi podivné představy o tom, co je zábavné. A Esme byla bezpochyby nejmocnější čarodějka, jakou několik generací v horách Beraní hlavy pamatovalo.
No, nadcházely však Zkoušky, a to vždycky naladilo Esme Zlopočasnou na celé týdny. Vzhlížela ke Zkouškám jako pstruh k mušce.
Stařenka Oggová se také na Zkoušky čarodějek těšila. Člověk si užil hezký den a večer byl samozřejmě oheň. Kdo kdy slyšel o Zkouškách čarodějek bez pořádného velkého ohně?
A pak jste si mohli v popelu péct brambory.

Odpoledne se pomalu překulilo do večera a stíny v rozích, pod stoly a židlemi, se vyplížily ven a seběhly dohromady.
Bábi se pomalu houpala na své židli, zatímco ji zvolna začínala halit tma. Na tváři měla výraz hlubokého soustředění.
Polena v krbu se už změnila v hromádku uhlíků, které, jeden po druhém, s pomrkáváním zhasínaly.
Noc ubíhala.
Na krbové římse tikaly staré hodiny a dlouhou dobu nebylo slyšet žádný jiný zvuk.
Odněkud se ozvalo tiché zašustění.
Papírový sáček a stole se pohnul a pak se začal stahovat a vrásnit jako vyfukující se balon. Vzduch se pomalu naplnil těžkým pachem rozkladu.
Po nějaké chvilce ze sáčku vylezl první červ.

Stařenka Oggová už dorazila domů a nalila si půllitr piva, když se ozvalo zaklepání. S povzdechem odložila korbílek a šla otevřít.
"Oh, vítám vás, dámy. Copak děláte u nás ve městě? A za takového chladného večera?"
Stařenka ustoupila do kuchyně a za ní vešly tři další čarodějky. Halily se do černých plášťů a na hlavách měly špičaté klobouky, které se tradičně spojovaly s jejich dovedností, i když současně sloužily k tomu odlišit jednu od druhé.
Neexistuje nic, co by člověku poskytlo větší možnost vyjádřit vlastní individualitu, než uniforma. Promáčknutí tady, pár sámků a náběrků tam a několik dalších maličkostí, které na pozadí... hmm, řekněme... uniformy křičí tím více.

Tak například klobouk Kmotry Vařbujónové měl velmi plochý okraj a špičku, jíž byste si mohly čistit uši. Stařenka měla Kmotru Vařbujónovou ráda.Možná, že byla trochu příliš vzdělaná, takže občas jí ta moudrost trochu ústy přetékala, ale na druhé straně si sama spravovala boty a ráda si dala šňupeček a to v malém světě Stařenky Oggové znamenalo, že ten dotyčný je v pořádku.
Šaty stařičké Matičky Stěhovalové vykazovaly onu míru neuspořádanosti, jakou můžeme pozorovat u lidí, kteří díky krátkozrakosti, svého vnitřního druhého pohledu žijí v několika různých časech současně. Mentální zmatek je dost velkou pohromou i pro normální mozek, natož pro mozek, který má okultní sklony. Pak vám nezbývá než doufat, že je to opravdu jen spodní prádlo, co ona dotyčná nosí navrch.
A jak Stařenka věděla, zhoršovalo se to. Někdy bylo slyšet Matičku klepat na dveře několik hodin předtím, než skutečně přišla. Otisky nohou v blátě před domem se objevily několik dnů po tom, co odešla.
Stařenčino srdce pokleslo, když spatřila třetí čarodějku a nebylo to proto, že Leticie Našeptálová byla zlá ženská. Po pravdě řečeno právě naopak. Byla považovaná za slušnou, dobromyslnou a laskavou, alespoň k většině méně agresivních zvířat a čistších dětí. A vždycky vám ráda prokázala dobrou službu. Potíž byla v tom, že vám ráda prokázala dobrou službu i tehdy, když dobrá služba pro vás nebyla právě to nejlepší. Skončili jste s myšlenkami obrácenými nesprávným směrem a to nebylo dobré.
A byla v daná. Stařenka neměla nic proti vdaným čarodějkám. To nebylo nic proti pravidlům. Ona sama měla hodně mužů a za tři z nich byla dokonce provdaná. Ale pan Našeptávala byl penzionovaný mág s podezřele velkou dávkou zlata a Stařenka měla podezření, že Leticie provozuje čarodějnictví jako něco, čím si krátí dlouhou chvíli, stejně jako některé ženy z jistých kruhů vyšívají potahy na klekátka do kostela nebo navštěvují chudé.
A měla peníze. Stařenka peníze neměla a proto měla jistou dispozici nemít ráda ty, kdož je mají. Leticie měla plášť z černého sametu tak jemného, že to vypadalo, jako kdyby někdo do světa vystřihl díru. Stařenka takový plášť neměla. Stařenka o takový plášť nikdy ani nestála; po podobných věcech netoužila. Neviděla tedy důvod, proč by je měli mít ostatní.
"Dobrej večír, Gyto.Jak se ti vede, myslím v tobě samý?" usmála se Kmotra Vařbujónová.
Stařenka si vytáhla z úst dýmku. "Zdravá jak řepa. Pojďte dál."
"Není ten déšť odporný?" naklonila se ke Stařence Matička Stěhovalová.
Stařenka vrhla pohled na oblohu. Byla plná červánků věštících vítr. Ale tam, kde se potulovaly myšlenky Stařenky Stěhovalové, pravděpodobně pršelo.
"Tak pojď raději dovnitř a pořádně se osuš." řekla laskavě.
"Nechť šťastné hvězdy shlížejí na toto naše setkání," prohlásila Leticie. Stařenka se s pochopením pousmála. Leticia vždycky mluvila tak, jak se učila čarodějnictví z knihy, která neměla za nehet představivosti.
"Jo, to taky." přikývla Stařenka.
Odvinula se jistá dávka společenské konverzace, zatímco Stařenka připravila čaj a koláčky. Pak řekla Kmotra Vařbujónová hlasem, který nenechával nikoho na pochybách o tom, že začíná oficiální část setkání:
"Jsme tady jako Zkušební výbor, Stařenko."
"Ale? Vážně?"
"Předpokládám, že se přihlásíš?"
"No jakpak by ne. Mám v úmyslu přiložit si svý polínko." Stařenka vrhla rychlý pohled na Leticii. A spatřila na její tváři úsměv, ze kterého rozhodně příliš šťastná nebyla.
"Letos je skutečně velký zájem," pokračoval Kmotra. "V poslední době se nám hlásí opravdu hodně děvčat."
"Hlavně aby uhranuly mládence," řekla Leticie a vzdychla si. To Stařenka nekomentovala. Co se jí týkalo, čarodějnictví využité k získání hezkého nebo vytouženého mládence bylo po čertech dobře zhodnocené. Považovalo se to, vzato kol a kolem,za jednu ze základních dovedností.
"To je hezké," přikývla. "Vždycky to vypadá moc dobře, když je to velký podnik. Ale."
"Prosím?" podívala se na ni Leticie..
"Řekla jsem 'ale'," opakovala Stařenka. "Protože někdo se chystal říci 'ale', ne? Tohle naše malé povídání jasně směřuje k tomu, aby se objevilo nějaké 'ale'. To cítím od začátku."
Věděla, že se tím provinila vůči protokolu. Mělo proběhnout ještě přinejmenším dalších sedm minut více méně nezávazného oficiálního rozhovoru, než by někdo přistoupil k jádru věci, ale Leticiina přítomnost jí lezla na nervy.
"Jedná se o Esme Zlopočasnou," řekla Kmotra Vařbujónová.
"Ano?" udělala Stařenka Oggová bez valného překvapení.
"Předpokládáme, že se taky hlásí?"
"Nepamatuju, že by se někdy nepřihlásila."
Leticie si povzdechla.
"předpokládám, že... že by se vám nepodařilo ji přesvědčit... aby se letos neúčastnila?" vypravila ze sebe váhavě.
Stařenka vypadala šokovaně.
"To myslíte jak? Třeba sekerou?"
Jako na povel se všechny tři čarodějky narovnaly.
"Podívej, abys rozuměla -" začal Kmotra s mírně zahanbeným výrazem.
"Vážně, paní Oggová," skončila jí do řeči Leticie, "je to hrozně těžké přesvědčit ostatní, aby se zúčastnily, když vědí, že se přihlásila taky paní Zlopočasná. Ona vždycky vyhraje."
"Ano," souhlasila Stařenka Oggová. "Je to soutěž."
"Ale ona vyhraje vždycky!"
"Takže?"

" V jiných podobných soutěžích," vysvětlovala Leticie, "je účastníkovi dovoleno vyhrát jen třikrát po sobě a pak se na chvíli odklidí, aby dal šanci ostatním."
"To je možné, ale tohle je čarodějnictví," upozorňovala Stařenka. "A pravidla jsou trochu jiná."
"Jak to?"
"No, my přece nemáme žádná."
Leticia si jednou rukou žmolila lem sukně. "Možná, že nastal čas, abychom si nějaká pravidla určily."
"Aha," broukla Stařenka. "A máte v úmyslu se sebrat, zajít za Esme a říct jí to? To chceš udělat, Kmotro?"
Kmotra Vařbujónová se vyhýbala jejímu pohledu. Stará Matička Stěhovalová si mezitím opakovala minulý týden.
"Pokud to chápu, je paní Zlopočasná velmi pyšná žena," řekla Leticie.
Stařenka zadýmala ze své dýmky.
"To byste zrovna tak mohla říct, že je moře plný vody," ušklíbla se.
Obě ostatní čarodějky chvíli seděli mlčky.
"Věřím, že to byla velmi cenná poznámka," ozvala se po chvíli Leticie, "ale nějak jsem ji nepochopila."
"Když v moři nebude voda, nebude to moře," vysvětlila jí suše Stařenka. "Bude to jenom sakra veliká díra v zemi. Potíž s Esme je, že..." Stařenka znovu popotáhla z dýmky, až v troubeli zabublalo, "že ona je samá pýcha, chápete? Ona není jen pyšná osoba."
"Pak by se možná měla naučit být alespoň trochu skromnější..."
"Skromnější? Na co skromnější?" řekla Stařenka ostře.
Jenže Leticie, tak jak tomu bývá u mnoha lidí, kteří jsou na povrchu samý cukl, měla tvrdý škraloup, kterým se nedalo proniknout snadno.
"Ta ženská samozřejmě má přirozený talent, a vážně, měla by být vděčná za -"
V tomto okamžiku ji Stařenka Oggová přestala poslouchat. Ta ženská, pomyslela si. Tak už to došlo až sem.
Bylo to stejné skoro ve všech profesích. Dříve nebo později se někdo rozhodl, že je potřeba celou věc zorganizovat a mohli jste si být jisti jednou věcí. Organizátoři nebudou patřit k lidem, obrazně řečeno, kdož jsou, dle všeobecných měřítek, na špici celé lodi. Ti, co tam jsou, pracují příliš těžce. Abychom ale byli spravedliví, nebudou to ani ti nejhorší, na její zádi. I ti pracují velmi těžce. Musí.
Ne. Organizace se většinou chápali ti, kdož měli dost času a sklony pocupkávat a hemžit se. A abychom byli ještě jednou spravedliví, svět potřebuje lidi, kteří pocupkávají a hemží se. Nikdo nechce, abyste je měli nějak rádi.
Ticho Stařenku upozornilo, že Leticie skončila. "Vážně? Podívejte, vezměte si mě," chopila se řeči Stařenka. "To já jsem od přírody talentovaná. My, Oggové, máme čarodějnictví v krvi. Nikdy mi to prakticky nedělalo obtíže. Esme, abych tak řekla... ta ho taky má jistou dávku, pravda, ale tolik zas ne. Jenže ona ten svůj díl přinutila pracovat tvrději,než kdyby se upsala ďáblu. A vy jí teď chcete říct, aby toho nechala?"
"My jsme spíše doufali, že jí to řeknete vy," sdělila jí Leticie sladké tajemství.
Stařenka otevřela ústa, aby z nich vypustila jednu nebo dvě peprné kletby, ale pak se zarazila.
"Tak já vám něco řeknu," prohlásila nakonec. "Vy jí to můžete zítra říct a já půjdu s váma, abych ji držela trochu zpátky."

Když se objevili na cestičce, sklízela Bábi Zlopočasná bylinky.
Bylinkám, které používají každodenně v kuchyni a lékárničce, se říká obyčejné. Ty Bábiny obyčejné nebyly. Její byliny byly buď neobyčejné, nebo žádné. A jejich sklizeň nebyla ta pohodová selanka s veselým proutěným košíkem a ozdobnými nůžkami. Bábi používala dlouhý nůž. A před sebou držela židli. Kromě toho na sobě měla kožený klobouk, rukavice a silnou koženou zástěru - jako druhou obrannou linii.
Dokonce ani ona nevěděla, odkud některé z rostlin pocházejí. S kořeny a semeny se obchodovalo po celém světě a možná i jinde. Některé měly květy, které se za vámi obracely, ať jste se postavili kamkoliv, jiné střílely trny po ptácích, kteří náhodou prolétali kolem a u některých byly silné kůly, ne snad proto, aby se nezlomily, ale aby je Bábi druhý den našla na stejném místě.
Stařenka Oggová, která se v životě neunavovala pěstováním jediné rostliny, kterou nemohla vykouřit v dýmce nebo vycpat kuře, slyšela, jak si Bábi mumlá "Jen počkejte, vy prevíti -"
"Dobré ráno, slečno Zlopočasná," pozdravila Leticie hlasitě.
Bábi Zlopočasná ztuhla, pak velmi opatrně odložila židli a obrátila se.
"Paní Zlopočasná," řekla.
"Jak chcete," zatrylkovala Leticie. "Doufám, že se vám vede dobře?"
"Až do teď to tak bylo," usekla Bábi. Téměř neznatelně kývla třem čarodějkám na pozdrav.
Zavládlo předoucí ticho, což Stařenku pořádně vyděsilo. Měly být pozvány na šálek čaje nebo něco podobného. Takové byly rituály. Bylo to velmi ošklivé a nevychované, nechat lidi jen tak postávat přede dveřmi. Skoro stejně, jako když někdo tituloval starší, ale neprovdanou čarodějku "slečno".
"Přišli jste kvůli Zkouškám," řekl Bábi.
"Leticie málem omdlela. "Ehm, jak jste -"
"Protože vypadáte jako výbor. Na to ani nepotřebujete moc uvažovat," Bábi si pomalu stahovala rukavice. "Kdysi jsme žádný výbor nepotřebovaly. Pak se k nám donesly novinky a my jsme z toho celé pryč. Najednou se nám tady objevili lidé, kteří považují za nutné věci organizovat." Bábi chvilku vypadala, jako když bojuje velmi vážný vnitřní boj a pak dodala velmi ledabyle "Mám na ohni konvici. Pojďte raději dovnitř."
Stařenka se uvolnila. Možná, že přece jen jsou některé zvyky, které by nerada porušovala i Bábi Zlopočasná. I když je někdo váš nejhorší nepřítel, pozvete ho dovnitř a nabídnete mu čaj a sušenky. A co víc, čím horší nepřítel, tím pěknější

nádobí vytáhnete a tím lepší sušenky mu nabídnete. Později ho můžete v duchu poslat třeba do pekla nebo k šípku, ale dokud je pod vaší střechou, krmíte ho, dokud se nezačne dusit.
Stařenčina malá, trnkám podobná očka okamžitě zaregistrovala, že se kuchyňský stůl jen blyští a je ještě vlhký od toho, jak jej Bábi před chvílí drhla.
Když byly nality šálky a vyměněny základní zdvořilosti,neboli přesněji řečeno, když byly Leticiiny nabídnuté zdvořilosti mlčky přijaty Bábi Zlopočasnou, zavrtěla se samozvaná předsedkyně na židli a řekla:
"Letos je nebývale velký zájem o Zkoušky, sleč- paní Zlopočasná."
"Výborně."
"Zdá se, jako by čarodějnictví v horách Beraní hlavy procházelo jakousi renesancí, řekla bych."
"Tak renesancí, hm? To jsou mi věci."
"Je to pece skvělá cesta, jak jedněm mladým ženám dodat sebevědomí a u druhých ho posílit."
Stařenka věděla, že mnoho lidí dokáže říkat věci jedovatě. Bábi Zlopočasná dokázala jedovatě naslouchat. Dokázala, že věci zněly hloupě jen tím, jak naslouchala.
"Máte moc pěkný klobouk," promluvila Bábi. "To je samet, že? Předpokládám, že není odsud?"
Leticie se koketně dotkla okraje klobouku a zasmála se.
"Ten je od Boggiho z Ankh-Morporku."
"Ale. Koupený v obchodě?"
Stařenka Oggová vrhla pohled do rohu pokoje, kde se na stojánku tyčil dřevěný kužel. Na něm byly přišpendleny vrbové pruty a pruhy černého kalika - základ Bábina nového podzimního klobouku.
"Byl vyrobený na míru," zvedla nos Leticie.
"A ty jehlice do klobouku," pokračovala Bábi. "Ty hlavice, co mají, v podobě půlměsíců a koček -"
"Ty máš přece brož, co má tvar půlměsíce, ne, Esme?" řekla Stařenka, která došla k názoru, že je na čase vypálit varovný výstřel. Bábi občas, zvláště když byla v jedovaté náladě, považovala za potřebné vyjádřit se k množství šperků, jež některé čarodějky nosily.
"To je pravda, Gyto. Mám brož ve tvaru půlměsíce. Jde hlavně o praktičnost, která se v tom tvaru ukrývá. Půlměsíc je velmi praktický k sepnutí pláště. Jinak tím však nic nemyslím. Ale, promiň, přerušila jsi mě ve chvíli, kdy jsem chtěla paní Našeptávalové říct, jak překrásné jsou její kloboukové jehlice. Velmi okouzlující a čarodějné."
Stařenka, jejíž hlava se otáčela sem a tam jako hlava tenisového diváka, se podívala na Leticii, aby viděla, zda tahle zkázonosná střela zasáhla cíl. Jenže Leticie se usmívala. Někteří lidé si často nevšimnou očividných věcí, ani kdyby jim je někdo podal na hlavici pětikilového kladiva.
"Když už jsme narazili na čarodějné umění," zapředla Leticie s vrozeným darem většiny předsedů pro násilnou změnu tématu hovoru, "myslela jsem, že bychom se mohly chvilku zabývat otázkou vaší účasti na Zkouškách."
"Ano?"
"Myslíte si, že je... nemyslíte si, že není tak docela poctivé vůči ostatním účastnicím, že každý rok vyhráváte?"
Bábi Zlopočasná sklopila oči k zemi a pak zvedla pohled ke stropu.
"Ne," odpověděla nakonec. "Jsem lepší."
"A nemáte dojem, že to ostatním účastnicím bere odvahu?"
Znovu pohled na zem a na strop.
"Nemám," zavrtěla Bábi hlavou.
"Ale ony většinou nastupují do soutěže a vědí předem, že nevyhrají."
"To já taky."
"Ne, počkejte, vy přece -"
"Myslela jsem tím, že já vím taky, že nevyhrají," odpověděla Bábi zdrcujícím tónem. "A ony by měly nastupovat ke Zkouškám s přesvědčením, že já nevyhraju. Není divu, že pořád prohrávají, když se nedovedou kloudně rozhodnout."
"Ono jim to hodně ubírá na nadšení."
Zdálo se, že je Bábi upřímně překvapena. "A co je na tom špatného, když prostě skončí jako druhé a další?" naklonila hlavu ke straně.
Leticie se do toho vrhla po hlavě.
"Víte, Esme, my jsme si tak nějak myslely, že se nám podaří vás přesvědčit, abyste přijala takové čestné postavení. Mohla byste pronést krátkou řeč, v níž byste jim dodala odvahu, předávat ceny a být třeba... hm... jednou z členek poroty..."
"A letos budeme mít porotu?" pozvedla Bábi obočí. "Nikdy jsme porotu neměly. Každý přece věděl, kdo vyhrál."
"To je pravda," přikývla Stařenka. Vybavila si jednu nebo dvě scény, které se odehrály na konci posledních několika Zkoušek. Když Bábi vyhrála, věděl to každý. "Svatá pravda."
"Bylo by to velmi ušlechtilé gesto," pokračovala Leticie.
"A kdo rozhodl, že letos budeme mít porotu?" zajímala se Bábi.
"É... výbor... což je... hm... tedy... pár se nás dalo dohromady. Jen abychom věci trochu usměrnily..."
"Aha. Už je mi to jasné," přikývla Bábi. "Vlaječky?"
"Prosím?"
"Chcete tam mít taky takové ty závěsy z malých praporků? A někdo by mohl prodávat jablka a něco cucavého na špejli a podobné věci?"
"Nějaká výzdoba by možná vážně ne -"
"Dobrá. A nezapomeňte na oheň."
"Pokud bude samozřejmě malý a nebude nebezpečný."

"Aha. Dobrá.v všechno bude příjemné. A bezpečné," pokyvovala Bábi hlavou.
Bylo slyšet, jak si paní Našeptávalová s úlevou oddechla. "Výborně, tak to jsme vyřešily skvěle," řekla.
"Opravdu?" podívala se na ni Bábi.
"Myslela jsem, že jsme se dohodly, že -"
"Dohodly jsme se? My?" Bábi vzala pohrabáč zavěšený vedle krbu a zuřivě rozhrábla oheň. "Dobrá, budu o tom přemýšlet."
"Víte, mohu být chvíli opravdu upřímná, paní Zlopočasná?" řekla Leticie. Pohrabáč se zastavil na půli cesty.
"Prosím."
"Podívejte se, časy se mění. Věřte mi, že si dovedu představit, proč cítíte tu potřebu chovat se ke každému tak panovačně a nepříjemně, ale věřte mi a to vám říkám jako přítelkyně, že by vám všechno připadalo mnohem snazší, kdybyste se trochu uvolnila a zkusila být příjemnější, jako třeba tady naše sestra Gyta."
Úsměv na tváři Stařenky Oggové náhle zkameněl. Leticie si toho samozřejmě nevšimla.
"Zdá se, že se vás bojí všechny čarodějky v okruhu osmdesáti kilometrů," pokračovala. "Poslyšte, já samozřejmě připouštím, že máte jisté užitečné schopnosti, ale být čarodějkou už neznamená být ubručenou stařenou, která děsí lidi. Říkám vám to jako přítelkyně a -"
"Zastavte se, kdykoliv budete mít cestu kolem," řekla Bábi.
To byl signál. Stařenka Oggová spěšně vstala.
"Myslela jsem, že bychom ještě mohly probrat -" zaprotestovala Leticie.
"Doprovodím vás k hlavní cestě," přerušila ji Stařenka a pobízela čarodějky ke dveřím.
"Gyto!" zavolala na ni Bábi ostře, když skupinka procházela dveřmi.
"Ano, Esme?"
"Předpokládám, že ty se pak ještě vrátíš."
"Jistě, Esme."
Stařenka popoběhla, aby dohonila trio na cestičce.
Leticie kráčela způsobem, kterému Stařenka říkala nedbalý krok. Bylo by chybné soudit ji podle tučných tváří a úzkostlivě upravených vlasů nebo podle hloupého způsobu, jakým rozhazovala při řeči ruce. Konec konců, byla to čarodějka. Namíchněte nějakou čarodějku a... jednoduše řečeno, budete mít proti sobě čarodějku, kterou jste právě namíchli.
"Není to hodná ženská," pípla Leticie. Bylo to však pípnutí velkého dravého ptáka.
"To je pravda," přikývla Stařenka. "Jenže -"
"Je nejvyšší čas, aby jí někdo trochu srazil hřebínek!"
"N-ó, já..."
"Tyranizuje vás přímo děsivým způsobem, paní Oggová. Vdanou dámu ve vašich letech!"
Stařenčiny oči se na kratičkou chvilku zúžily.
"Ona už je taková."
"Podle mě je to, co dělá, velmi nízké a ošklivé!"
"O ano," souhlasila Stařenka. "Její způsoby takové často jsou, ale podívejte se, vám bych ráda -"
"Přineseš něco na stánek s občerstvením, Gyto?" vskočila jí rychle do řeči Kmotra Vařbujónová.
"Hm, myslím, že tam mám pár lahví," odpověděla jí Stařenka a poněkud splaskla.
"Domácí víno?" zajásala Leticie. "To je opravdu skvělé!"
"Jo, jsou to vína. Svým způsobem. No, tady je hlavní pěšina?" ukazovala Stařenka. "Já jenom... skočím zpátky a rozloučím se -"
"Abyste věděla, je to ponižující, ten způsob, jak kolem ní poskakujete," řekla Leticie.
"Ano. Dobrá. Na některé lidi si prostě zvyknete. Přeju vám dobrou noc."
Když Stařenka dorazila zpět do domku, stála Bábi Zlopočasná s rukama založenýma na prsou uprostřed kuchyně a její obličej se podobal neustlané posteli. Špičkou jedné nohy poklepávala na podlahu.
"Vzala si mága," prohlásila Bábi, jakmile se přítelkyně objevila ve dveřích. "neříkej mi, že je to správné."
"Vždyť víš, že se mágové smějí ženit. Jen před tím musí odevzdat kouzelnickou hůl a svůj špičatý klobouk. Neexistuje žádný zákon, který by jim to zakazoval, pokud se ovšem vzdají mágování. Jinak se předpokládá, že se oženili se svým povoláním."
"No, tady bych já spíš řekla, že se za jeho povolání provdala ona." Bábi se na tváři objevil kyselý úsměv.
"Zavařovalas letos hodně?" nadhodila Stařenka, v jejíž hlavě spojení "kyselý jak ocet" vyvolalo nový směr myšlenek.
"Na cibuli se mi objevila květilka."
"To je škoda. Máš ráda cibuli, viď?"
"Jenže i ta květilka musí žrát." Pak 'bábi vrhla pohled ke dveřím. "Moc pěkné," dodala.
"Má na deklu u hajzlíku háčkovanej přehoz," informovala ji Stařenka.
"Růžový?"
"Jo."
"Moc pěkné."
"Není zlá," zaprotestovala Stařenka. "Dělá spoustu užitečné práce kolem Tenisových Loktovic. Lidé o ní mluví velmi dobře."
Bábi si povzdechla. "O mně taky mluví velmi dobře?"
"Ne, o tobě mluví velmi tiše, Esme."
"Dobrá. Vidělas ty její jehlice?"

"Víš, myslím si, že byly opravdu velmi... pěkné, Esme."
"To máš to dnešní čarodějnictví. Spousta šperků a žádné pořádné flanelové spodky."
Stařenka, která oboje považovala za dobrovolné, se pokusila vybudovat obranný val proti narůstající hladině popudlivosti.
"Mohla by sis to brát jako čest, fakticky, když nechtějí, aby ses účastnila," řekla.
"To je od nich moc pěkné."
Stařenka si povzdechla.
"Poslyš, Esme, víš, že 'pěkné' někdy stojí za to zkusit?"
"Nikdy jsem nikomu neudělala nic špatného, když jsem mu mohla udělat něco dobré, Gyto, a ty to dobře víš. Na to nepotřebuju ani nabírání ani ozdobnou lemovku."
Stařenka si povzdechla. To bylo samozřejmě pravda. Bábi nedělala dobro kvůli lidem, ona ho dělala jim. Jenže Stařenka dobře věděla, že lidé dobro ne vždy ocení. Jako tuhle starý Kotrba, když spadl s koně.Co potřeboval, bylo několik vteřin šílené bolesti, když mu Bábi pravila vymknutý kloub zpět na místo. Potíž je v tom, že bolest si lidé pamatují.
S lidmi vyjdete mnohem lépe, když kolem takových případů děláte trochu divadlo, projevíte zájem a říkáte věci jako: "Jak se cítíte?" a "Bolí to hodně, viďte?" Esme se takovými otázkami neunavovala, protože už na ně znala odpovědi.
Stařenka Oggová je sice znala také, ale věděla, že když to lidem řeknete, skutečně je vyděsíte.
Naklonila hlavu k jedné straně. Bábina bota neustále poklepávala na zem.
"Co plánuješ, Esme? Já tě znám. Vždycky máš tenhle výraz..."
"Jaký výraz, to mi řekni?"
"No přece ten výraz, co jsi měla tenkrát, když našli toho lupiče. Byl úplně nahej na stromě, bez přestání brečel a dokola mlel o té obludě, co ho honila! Legrace byla v tom, že jsme nikdy nenašli žádné otisky tlap ani pařátů. Ten výraz."
"Ty myslíš tohle? Ten by si zasloužil mnohem víc za všechno, co udělal."
"Jo... no, ten samej výraz jsi měla, když našli starýho Střihovcáře ztlučenýho do modra v jeho vlastním prasečáku a odmítal říct, co se mu stalo."
"To myslíš starého Střihovcáře, co pořád bil svou ženu? Nebo toho nového Střihovcáře, který už nikdy na žádnou ženskou nezvedne ruku?" řekla Bábi. To, do čeho se jí na okamžik složily rty, by se snad dalo nazvat úsměvem.
"A zrovna takovej výraz jsi měla, když se sesul sníh na dům ryšavýho Synomela hned potom, co ti řekl, že jsi stará škatule, která do všeho strká nos..." pokračovala Stařenka.
Bábi zaváhala. Stařenka si byla téměř jistá, že v tom případě se jednalo o zcela přirozené příčiny a taky věděla, že Bábi ví, že Stařenka tuší, a že v Bábi svádí boj pýcha s poctivostí...
"No to víš, stane se všelicos..." prohlásila nakonec Bábi nezávazně.
"jako že by někdo přišel na Zkoušky a... něco tam provedl," přiložila si Stařenka.
Bylo až s podivem, že vzduch při pohledu Bábi Zlopočasné nesyčel.
"Ale? Tak tohle si ty o mně myslíš? Tak tak daleko jsme došli, ano?"
"Leticie si myslí, že bysme měli jít s časem -"
"Ano?" já jdu s časem. Měli bychom jít s časem. Ale nevidím důvod, proč bychom ho měli ještě postrkovat! Ty už asi budeš chtít jít, že, Gyto. Ráda bych zůstal sama s vlastními myšlenkami."
Stařenčiny vlastní myšlenky, když se s citelnou úlevou vydala na cestu k domovu, se točily kolem úvahy, že Bábi Zlopočasná není právě dobrá reklama na čarodějnictví. Aby bylo jasno, byla v něm nejlepší, o tom nebylo pochyb. Rozhodně v jisté jeho oblasti. Ale dívka, která právě vstupovala do života, si mohla docela dobře říci: Je to opravdu ono? Budu tvrdě pracovat a odpírat si věci a co mi nakonec zbyde? Tvrdá práce a sebezapírání?
Bábi nebyla úplně bez přátel, ale co vyvolávala ve většině případů, to byl respekt. Lidé se ovšem naučili respektovat i bouřková mračna. Přinášela zemi občerstvení. Potřebovali je. Ale příjemná nebyla.

Stařenka Oggová chodila spát ve třech flanelových košilích, protože podzimní vzduch už tu a tam prořezávaly ostré mrazíky. Kromě toho měla navíc starosti.
Věděla, že byla vypovězena jistá válka. Bábi, když ji někdo popudil, dokázala napáchat hrozné věci a skutečnost, že je vždycky napáchala na těch, kdož si je vrcholně zasloužili, jim na děsivosti příliš neubírala. Teď plánuje něco strašného, tím si byla Stařenka jistá.
Ona sama neměla ráda tahle vítězství. Vyhrávat, to byl zvyk, kterého bylo těžké se zbavit a přinášel vám nebezpečné postavení, které se velmi těžce hájilo. Budete životem procházet nejistě, vždycky jako zvěd-průzkumník, předsunutá hlídka pro další dívku s lepším koštětem ar rychlejší rukou na žábě.
Obrátila se pod horou kajčího peří druhý bok.
V pohledu Bábi Zlopočasné na svět nebylo místo pro druhé místo. Buď vyhrajete, nebo jste prohráli. Nebylo nic špatného na tom prohrát, kromě jediné věci a to bylo to, že jste nevyhráli. Stařenka se vždycky držela toho být dobrý poražený. Když jste skoro vyhráli, měli vás lidé rádi a kupovali vám pití. "Prohrála jen o chlup!" byla větší pochvala než "Vyhrála tak tak!"
Ti, kdož stoupali vzhůru, si užívali mnohem víc legrace. Jenže to nebyl svět, na který by měla Bábi mnoho času.
Zatím Bábi Zlopočasná seděla ve svém tmavém domku a pozorovala, jak v krbu dohasínají poslední uhlíky.
Byl to pokoj s šedou omítkou a ta barva omítka získala spíš dík stáří než prachu. Každá věc tady byla užitečná nebo nezbytná, jedna vedle druhé si svou přítomnost zasloužily. Každý vodorovný prostor v domku Stařenky Oggové sloužil jako odkládací plocha pro ozdůbky a květináče. Lidé Stařence Oggové často dávali věci. Bábi tomu, alespoň na veřejnosti, říkala tržiště zbytečností.
Co si o tom doopravdy myslela v soukromí vlastní hlavy, s tím se nikomu nesvěřila.

Pomalu se houpala, i když už vyhasl poslední uhlík.
Je těžké uvažovat za hluboké noci o tom, že někteří lidé přijdou na váš pohřeb jen proto, aby se ujistili, že jste opravdu mrtví.

Následujícího dne otevřel Pelhřim Hopolíčko zadní dveře chalupy a zíral přímo do ledově modrých očí Bábi Zlopočasné.
"A sakra," vydechl neslyšně.
Bábi kratičce rozpačitě zakašlala.
"Pane Hopolíčko, jsem tady kvůli těm jablkům, která jste pojmenoval po paní Oggové."
Pelhřimovi se začala chvět kolena a paruka mu začal klouzat z čela přes temeno a jak se zdálo, chystala se zaujmout vytoužené bezpečné místo na podlaze.
"Ráda bych vám za to poděkovala, protože díky tomu byla velmi šťastná," pokračovala Bábi tónem, který by zrazil každého, kdo ji znal, jako podivně monotónní. "Udělala hodně užitečné práce a bylo na čase, aby se jí dostalo alespoň malé odměny. Bylo to od vás velmi ohleduplné. A proto jsem vám přinesla takovou malou pozornost -" Hopolíčko uskočil několik kroků dozadu, když Bábina ruka rychle zajela do záhybů zástěry a vytáhla malou černou lahvičku, "-která je velmi vzácná, protože obsahuje velmi vzácné byliny. Neobyčejně vzácné byliny. Výjimečně vzácné byliny."
Nakonec Hopolíčkovi došlo, co se od něj čeká, totiž že si lahvičku vezme. Uchopil ji velmi opatrně za vršek, jako by se bál, že lahvička začne pískat nebo jí vyrostou nohy.
"Ehm... děkuju vám mockrát," zabrumlal.
Bábi škrobeně přikývla.
"Požehnání budiž tvému domu," řekla, obrátila se a odcházela pěšinou.
Hopolíčko pomalu zavřel dveře a pak se o ně plnou silou zevnitř opřel.
"Okamžitě začni balit," vykřikl na svou ženu, která všemu přihlížela z kuchyňských dveří.
"Cože? Vždyť tady je všechno, co máme! Celý náš život! Nemůžeme odsud jen tak utéct!"
"A radši poběžíme, než bysme jenom pospíchali, ženská! Co ode mě chce? Co chce? Nikdy jsem nezažil, aby byla milá!"
Paní Hopolíčková si stála pevně na svém. Teprve v posledních dnech se jí podařilo dát domek konečně jakž takž do pořádku a koupili si novou pumpu. Některé věci je těžké opouštět.
Přestaňme bláznit a snažme se chvíli přemýšlet," řekl nakonec paní Hopolíčková. "Co je v té lahvičce?"
Hopolíčko držel nádobku na délku ruky od sebe. "To chceš vážně vědět, ženo?"
"Přestaň se už konečně tak třást, člověče! Vždyť ona ti vlastně vůbec nevyhrožovala, ne?"
"Řekla 'požehnání budiž tvému domu'! Tak to mně připadá jako sakra silná výhrůžka! Vždyť to byla bábi Zlopočasná, nevšimla sis?"
Postavil lahvičku na stůl. Pozorovali ji a krčili se při tom v oněch zvláštních letmých pozicích jako lidé připravení dát se okamžitě na útěk, jakmile by se začalo něco dít.
"Tady na té nálepce se píše 'Rychlý vlasorost'," řekla paní Hopolíčková.
"Já to nechci!"
"Dříve nebo později se nás na to zeptá. Víš, jak to dělá."
"Jestli sis jenom na okamžik myslela, že bych to -"
"Můžeme to vyzkoušet na psovi."

"To je dobrá kráva."
Vilém Chudokur se probral ze snění, kterému se při dojení oddával na nízké stoličce, a rozhlédl se po louce, zatímco jeho ruce dál automaticky masírovaly struky kravského vemene.
Nad horním okrajem živého plotu se zvedal černý špičatý klobouk. Vyděsil se tak, že si podojil mlékem půl levé nohy.
"Dává spoustu mléka, že?"
"Dává, paní Zlopočasná!" vypravil ze sebe Vilém.
"To je dobře. Přeju ti, aby tak činila ještě dlouho. A přeju ti i hezký den."
A špičatý klobouk pokračoval v cestě.
Chudokur za ní vyděšeně zíral. Pak sebral putýnku s mlékem, a zatímco mu pod patami mlaskali pantofle, rozeběhl se do stodoly a volal svého syna.
"Hrabalde! Slez dolů a okamžitě sem pojď!"
Na patře se objevil syn s vidlemi v rukou.
"Co se děje, tati?"
"Vezmeš Dafné a teď hned ji odvedeš na trh, rozumíš?"
"Ale tati, vždyť je to naše nejlepší dojnice!"
"Byla, synku, byla. Bábi Zlopočasná ji ale právě proklela! Prodej ji dřív, než jí upadnou rohy!"
"A co vlastně řekla, tati?"
"Co řekla... no, řekla... něco jako 'Nechť ti ještě dlouho dává mléko'..." Chudokur zaváhal.
"No, to nezní jako nějaká hrozná kletba, táto," prohlásil Hrabald. "Teda... ani jako žádná obyčejná kletba. Zní to skoro nadějně, nemyslíš?" pokračoval.
"No ale... víš, to ten způsob, jak... to... řekla..."
"A jak to řekla, tati?"
"Nó... víš... tak jako... mile... přátelsky."
"Nejsi nemocnej, táto?"

"To bylo... ten její tón..." Chudokur se odmlčel. "To není spravedlivé," pokračoval. "Není! Nemá právo chodit kolem a být na lidi milá a přátelská! Nikdy není milá! A já mám plnou botu mlíkáá!"

Dnes si Stařenka Oggová udělala volno, aby se vydala ke své palírně ukryté v lesích. Tajemství úkrytu Stařenčiny palírny bylo největší tajemství široko daleko, protože každý v království věděl, kde palírna leží a tajemství, střežené tolika lidmi, je jistě tajemství nesmírné. Věděl to dokonce i král a věděl to dost přesně, aby mohl bez obtíží předstírat, že neví, a to znamenalo, že nemusel od Stařenky vyžadovat žádnou daň a ona mu ji nemusela odmítat. A každoročně na Svátek Prasečí hlídky dostal král sud toho, čím by mohl být med, kdyby včely nebyly abstinentky. Každý chápal situaci, nikdo nemusel platit žádné peníze a díky tomu byl svět zase o kousek šťastnější místo. A na nikoho nebyla uvalena kletba, po níž by mu vypadaly všechny zuby.
Stařenka podřimovala.
Hlídat palírnu - to byla práce na celý den a noc. Nakonec ale už nemohla předstírat, že neslyší zvuk hlasů, které volají její jméno.
Vyjít na mýtinu si samozřejmě nikdo netroufnul. Tím by dal dotyčný najevo, že ví, kde Stařenka je. Proto lidé bloumali v křovinách kolem a volali. Vydala se za zvukem a když prošla mezi několika keříky, přivítaly ji pohledy, v nichž se zračil tak dokonale nahraný úžas, že by se za něj nemuseli stydět členové potulné divadelní společnosti.
"Ale, ale, copak všichni chcete?" zeptala se.
"Oh, paní Oggová, mysleli jsme, že bysta mohla být... na procházce někde tady v těch místech," spustil Chudokur.
Větřík sem zatím zanášel odér, kterým by se dalo leštit sklo. "Musíte něco udělat! Jde o paní Zlopočasnou!"
"Co udělala?"
"Řekněte jí to vy, pane Šunčík!"
Muž stojící vedle Chudokura rychle smekl klobouk a držel jej před sebou v klasické poloze aj-seňor-bandidos-přepadl-náš-vesnice.
"To bylo tak,madam, já a můj kluk jsme kopali studnu a ona šla kolem a -"
"Bábi Zlopočasná?"
"Ano, madam, a ona řekla -" Šunčík polkl. "'Tady žádnou vodu nenajdete, dobrý muži. Měli byste raději kopat v tom ďolíku pod kaštanem!' Jenže my stejně kopali dál a žádnou vodu jsme nenašli!"
Stařenka si zapálila dýmku. U palírny nekouřila od chvíle, kdy jedna opominutá jiskra poslala sud na němž seděla, třicet metrů do vzduchu. Měla štěstí, že její pád tehdy zastavila košatá borovice.
"Tak... takže pak jste kopali v dolíku pod kaštanem?" zeptala se opatrně.
Šunčík se zatvářil poplašeně. "Ne, madam! Kdo víc, co chtěla, abysme tam našli!"
"A moji krávu proklela!" přidal se Chudokur.
"Vážně? A jak?"
"Ona řekla 'Nechť vám dlouho dává hodně mléka'!" Chudokur se zrazil. Už podruhé, když to tak říkal, ho napadlo...
"Vážně, takhle to řekla," dodal bezmocně.
"A jakým způsobem to řekla?"
"Mile!"
"Mile?"
"Usmívala se při tom a tak! Mám strach se teď toho mlíka napít!"
Stařenka byla v rozpacích.
"Víte, já tak docela nechápu, v čem je ten problém -"
"To řekněte tuhle Hopolíčkovo psovi," přerušil ji Chudokur. "Ten chudák si netroufá nechat to zvíře samotný a všechno kvůli ní! Celá rodina se málem zbláznila! Von jenom stříhá, že na mu brousí nůžky a voba synové hledaj další místo, kam by odnesli chlupy!"
Trpělivé Stařenčiny otázky nakonec odhalily roli, kterou v této děsivé události hrál Rychlý vlasorost.
"A kolik toho psovi dal?"
"Půl lahvičky, paní Oggová."
"Protože Esme na nálepky píše něco jako 'Jednu velmi malou lžičku jedenkrát týdně'? A i pak musíte nosit hodně volné kalhoty."
"Tvrdil, že byl hrozně nervózní, paní Oggová! Prosím vás, nevíte, jakou hru to s námi hraje? Ženy raději zavřely děti doma. Pochopte, představte si, že by se na ně usmála!"
"No a?"
"Je to čarodějka."
"To jsem já taky a taky se na ně smívám," upozornila je Stařenka Oggová. "Vždycky za mnou běhají pro nějaké cukrátko."
"To jo... jenže vy jste... totiž, ona je... chci říct... vy nejste... chápejte, prostě -"
"A je to moc hodná ženská," pokračovala Stařenka. Smysl pro rovnováhu věcí ji nutil dodat, "svým způsobem. Předpokládám, že najdete vodu v dolíku pod kaštanem, a kráva pana Chudokura bude ještě dlouho dojit jako o závod a jestli Hopolíčko nečte návody na lécích, pak si zaslouží hlavu, kterou můžete používat místo zrcadla. Jestli si navíc myslíte, že by uvalila nějakou kletbu na děti,pak máte mozek moučného červa.Nadává na ně celý den, to je pravda, ale nikdy by je neproklela. Něco takovýho by nikdy neudělala."
"Ano, jistě," zasténal Chudokur, "jenže my chceme říct, že to tak prostě není v pořádku. Aby chodila kolem a byla milá... to pak jeden neví, jak si stojí!"
"nebo kam by měl rychle skočit," dodal Šunčík temně.

"Dobrá, dobrá," přikývla Stařenka. "Já se na to podívám."
"Lidi by neměli chodit kolem a dělat věci, co od nich nečekáte," dodával Chudokur skoro plačtivě. "Lidi z toho pak mají nervy v kýblu."
"My vám zatím pohlídáme palí -" začal Šunčík, pak se ale zapotácel dozadu, chytil se za žaludek a lapal po dechu.
"Toho si nevšímejte, to je to nervový vypětí," omlouval ho Chudokur a třel si loket. "Takže na bylinkách, paní Oggová?"
"Tak, tak," přikývla Stařenka a vyrazila křovím k nejbližší pěšině.
"Já vím zatím uhasím ten ohníček, co jste si udělala, ano?" volal za ní Chudokur.

Když Stařenka přispěchala po cestě, seděla Bábi před domkem. Probírala se pytlem starého šatstva. Kolem sebe měla rozložené staré oblečení.
A spokojeně si pobrukovala nějakou písničku. Stařenka Oggová si začala dělat starosti. Jak Stařenka věděla, Bábi hudbu nijak zvlášť nemilovala.
A co víc, když Bábi spatřila Stařenku, usmála se, rozhodně se jí přinejmenším zvedly vzhůru koutky úst. To tedy bylo opravdu vážné. Bábi se obvykle usmívala jen tehdy, když se někomu, kdo si to zasloužil, dělo něco ošklivého.
"Ale, Gyto, je hezké tě zase vidět!"
"Jseš v pořádku, Esme?"
"Nikdy jsem se necítila líp, drahoušku." Pobrukování pokračovalo.
"Ehm... třídíš hadry, co?" hledala Stařenka nějaké nezávazné téma rozhovoru. "Chceš se pustit do té pokrývky?"
Byla to jedna z oněch věcí, na něž Bábi pevně věřila - totiž že jednoho dne vytvoří překrásnou přikrývku, vyrobenou ze zbytků odloženého šatstva. Je to úkol, který vyžaduje velkou trpělivost a to byl důvod, proč za posledních patnáct let Bábi sešila teprve tři kusy látky. Staré šatstvo ale sbírala dál. To dělala většina čarodějek. Bylo to kouzelné. Staré šatstvo má svou osobnost, stejně jako staré domy. Když přišlo na šaty, ve kterých ještě zbývala alespoň trocha nošení, pak se čarodějky neznaly.
"Musí to tady... někde být..." mumlala si Bábi. "Aha, tady tě mám..."
Pozvedla kus nějakého oděvu. Byl růžový.
"Věděla jsem, že ho tady mám," pokračovala. "Skoro nenošený. A asi mé velikosti."
"Ty to chceš nosit?" vytřeštila Stařenka oči.
Bábi k ní obrátila svůj modrý pohled typu "odříznu-tě-u-kolen". Stařence by se bylo ulevilo, kdyby se ozvala odpověď jako: "Ne, dám si to k večeři, ty stará Náno!" Místo toho se její přítelkyně uvolnila a řekla s jistým zájmem:
"Myslíš, že mi to nebude slušet?"
Kolem límečku byly kraječky. Stařenka polkla naprázdno.
"Obvykle nosíš černou," podotkla chabě. "Častějc než obvykle. Spíš vždycky než častějc."
"A musí to být velmi smutný pohled," prohlásila Bábi s povzdechem. "Je čas, abych se trochu rozveselila, přidala nějakou tu barvičku, nemyslíš?"
"A taky... víš... je to dost růžový..."
Bábi odložila růžový oděv, ke Stařenčině hrůze ji vzala za ruku a řekla s výrazem naprosté upřímnosti: "Víš, chtěla jsem ti říct, že co se týče Zkoušek, byla jsem opravdu závistivá jako vůl, Gyto -"
"Závistivá jako kráva," opravila ji Stařenka nepřítomně.
Bábiny oči se na okamžik proměnily ve dva safíry.
"Cože?"
"Ehm... ty bys byla závistivá jako kráva," zamumlala Stařenka, "ty nemůžeš být závistivá jako vůl."
"Co... aha. Máš pravdu. Děkuju ti,žes mě na to upozornila. Dobrá, řekla jsem ti, že je opravdu čas, abych trochu ustoupila do pozadí, jen tak se procházela krajem a usmívala se na mladší lidi. Myslím tím, musím říct, že... nebyla jsem opravdu k lidem příliš hodná, co..."
"Ehm..."
"Zkoušela jsem být milá," oznámila Stařence Bábi. "Bohužel musím říci, že to neproběhlo tak, jak jsem čekala."
"Ty jsi nikdy nebyla vážně... milá a příjemná," zavrtěla hlavou Stařenka.
Bábi se znovu usmála. Ať se však Stařenka dívala sebepozorněji, neviděla v jejím výrazu nic než upřímný zájem.
"Věřím, že se v tom s praxí vylepším," řekla Bábi.
Pak poklepala Stařenku po ruce.
Stařenka na svou ruku zírala tak vyděšeně, jako kdyby se jí přihodilo něco opravdu strašlivého.
"To já jen že většina lidí v okolí je zvyklá, že jsi spíš tak jako... rozhodná," řekla.
"Myslela jsem, že bych na stánek s občerstvením udělala trochu džemu a upekla pár koláčků," zasnila se Bábi.
"Och... no... dobrá."
"Nevíš, není někdo v okolí nemocný a nepotřebuje návštěvu?"
Stařenka upírala pohled do korun stromů. Bylo to horší a horší.Horečnatě hledala v paměti někoho v okolí, kdo by byl alespoň natolik nemocný, že by potřeboval návštěvu léčitelky a přitom dost silný, aby přežil šok z toho, že by tou návštěvou byla Bábi Zlopočasná. Když přišlo na praktickou psychologii a mnohem robustnější typ lidové psychoterapie, neměla Bábi sobě rovné. Naopak to druhé dokázala provádět dokonce na dálku, protože mnoho bolestí zkrušených duší dokázalo opustit své lože a kráčet, ne, běžet, jakmile se rozšířila novina, že Bábi přichází.
"Touhle dobou jsou všichni v pořádku," odpověděla Stařenka diplomaticky.
"Žádní staří lidé, kteří by potřebovali rozveselit?"
Obě dámy braly za zaručené, že výraz staří lidé je dvě samozřejmě nezahrnuje. Ani sedmadevadesátiletá čarodějka by se

pod onen výraz nezahrnula. Být starý, to se stávalo jiným lidem, ne čarodějkám.
"Všichni jsou poslední dobou velmi spokojení a veselí," odpověděla Stařenka.
"A co kdybych vyprávěla pohádky dětem?"
Stařenka přikývla. Tohle už Bábi jednou udělala, když ji nakrátko ovládla nostalgická nálada. Co se dětí týkalo, zabralo to dokonale. S užasle otevřenými ústy a očividným potěšením naslouchaly starým lidovým pověstem. Potíže začaly, až když se vrátily domů a začaly vyzvídat co znamenají taková slova jako 'vyhřezlá střeva'."
"Mohla bych při tom vyprávění sedět v houpacím křesle," dodala bábi. "Myslím, že tak se to dělá. A k tomu bych jim mohla udělat pořádnou dávku jablek v karamelu. Nebylo by to pěkné?"
Stařenka znovu bezdeše přikývla. Cítila se jako v nějakém hrozném snu. Uvědomovala si, že ona jediná stojí v cestě všeobecnému běsnění příjemnosti.
"Jablka v karamelu," řekla jakoby zamyšleně, "to musíš ty, co se rozbijou jako sklo, když je upustíš, nebo ty, co se po nich našemu Žuchlíkovi slepily zuby tak, že jsme mu je od sebe museli páčit lžící?"
"Myslím, že dnes už vím, co jsme minule udělala špatně."
"Dobře víš, že ty a cukr spolu nevycházíte dobře, Esme. Pamatuješ, jaks dělala ty lízátka, co měly vydržet celej den?"
"Ale ty přece vydržely celý den, Gyto."
"Akorát proto, že ho malej Žuchlík nemoh dostat z pusy, dokáď jsme mu nevytrhli dva přední zuby, Esme. Měla by ses držet svýho zavařování. Ty a různý ty věcičky v octě vycházíte skvěle."
"Musím přece něco udělat, Gyto. Nemůžu být pořád jen ta mrzutá ubručená Zlopočasná. Už to mám! Pomůžu při Zkouškách! Tam bude jistě spousta práce, kterou bude třeba udělat, co?"
Stařenka se v duchu usmála. Tak takhle to bylo.
"No, to určitě," řekla. "Jsem si jistá, že paní Našeptávalová ti ráda vysvětlí, co a jak máš dělat," pokračovala. A taky se dá ještě víc oblbnout, pomyslela si protože mně je jasné, že ty máš něco za lubem.
"Promluvím s ní," slíbila Bábi. "Jsem si jistá, že se naskytnou stovky věcí, kde bych mohla být nápomocná, když se na ně soustředím."
"O tom vůbec nepochybuju," usmívala se Stařenka srdečně. "Mám pocit, že bez tebe by to bylo úplně jiné."
Bábi se začala znovu přehrabávat v pytli.
"Ty tam budeš samozřejmě taky, že, Gyto?"
"Já?" odpověděla Stařenka. "Já bych si to nedala utéct ani za nic!"

Stařenka vstala výjimečně brzo. Jestli tam dnes mají být nějaké nepříjemnosti, ona chtěla sedět v první řadě.
Jak Stařenka zjistila, když přicházela na místo Zkoušek, zatím tam byla jen vlajková výzdoba. Visela od stromu ke stromu v děsivě jásavých oblucích.
A bylo na ní něco podivně známého. Bylo téměř technicky nemožné, aby člověk vybavený nůžkami nedokázal vystříhnout z látky trojúhelník. Tady se to někomu podařilo. Bylo také jasné, že vlajky byly vyrobeny ze starého šatstva, vystříhané za cenu velké námahy. Tím si byla Stařenka jistá, protože jen málokterá skutečná vlaječka mívá límec nebo kapsu.
Na místě Zkoušek už si lidé stavěli stánky a zakopávali o děti. Výbor nejistě postával pod stromem a jeho členky občas zvedaly hlavu k postavě v růžovém, která stála na vrcholku dlouhého žebříku.
"Byla tady už před západem slunce," řekla Leticie, když Stařenka došla ke skupince. "Říkala, že byla celou noc vzhůru a dělala vlaječky."
"Řekni jí o těch koláčích," pobízela Kmotra Vařbujónová s temným výrazem.
"Ona upekla koláče?" vypoulila Stařenka oči. "Ale vždyť neumí vařit!"
Výbor se pomalu rozestoupil. Do stánku s občerstvením přispívalo svými výtvory hodně místních kuchařek. Byla to jednak tradice a jednak jakási nepsaná soutěž s vlastními pravidly. Ve středu početných talířů a mis zakrytých čistými ubrousky byl velký talíř, na němž se tyčila kupa... věcí neurčitých tvarů i barvy. Ty předměty vypadaly, jako kdyby se stádo malých krav přežralo hrozinek a pak se všem udělalo špatně. Byly to jakési ur-koláče, prehistorické pečivo, sladkosti velké váhy a důležitosti, které neměly místo mezi načančanými cukrovinkami s krajkovou polevou.
"Nikdy neměla ten grif," vypravila ze sebe Stařenka chabě. "Ochutnal už někdo?"
"Hahaha," zněla odpověď Kmotry Vařbujónové.
"Jsou tvrdý, co?"
"Mohla bys jimi utlouct k smrti i trolla."
"Ale ona byla tak... jak bych to... byla na ně tak pyšná," ozvala se Leticie. "A pak je tady... támhle... ten džem."
Byla ho velká sklenice. Zdálo se, že je napuštěná zatvrdlou purpurovou lávou.
"Překrásná... barva," vysoukala ze sebe Stařenka. "Někdo ho ochutnal?"
"Nemohly jsme z něj vytáhnout lžíci," oznamovala omluvným hlasem Kmotra.
"No, myslím, že -"
"Pak se nám to podařilo. Když jsme na ni vzaly kladivo."
"Co má v plánu, paní Oggová? Má slabou a pomstychtivou povahu," řekla Leticie. "Vy jste její přítelkyně," dodala a její tón naznačoval, že je to spíš obvinění než konstatování.
"Nevím, cosi myslí, paní Našeptávalová."
"Myslela jsem, že se bude držet stranou."
"Mně řekla, že ráda pomůže,kde jen to bude možné, aby povzbudila zájem v těch mladých."
"Ta má něco v plánu," zabručela paní Našeptávalová nevrle. "Ty koláče, to je spiknutí, které má podkopat mou autoritu."

"To tedy není,ona tak vaří vždycky," zavrtěla Stařenka odmítavě hlavou. "Ona jinak vařit neumí. Prostě na to nemá ten správný nátisk." Tak teď už je to tvoje autorita, co?
"Vlaječky už má skoro hotové," hlásila Kmotra. "Teď sleze a bude se zase pokoušet být užitečná."
"No... a co kdybysme ji požádaly, aby se postarala o Šťastné koryto?"
Stařenka na chvíli vypadala nechápavě. "To jako myslíte tu atrakci, kde dět šahají do obrovského koryta plného votrub a snaží se z nich něco vytáhnout?"
"To je ono."
"A vy byste dovolily Bábi Zlopočasné, aby organizovala právě tohle?"
"Proč ne?"
"Jenže ona má dost zvláštní smysl pro humor, pokud chápete, co tím myslím."
"Krásné dobré ráno všem!"
Byl to hlas Bábi Zlopočasné. Stařenka Oggová ho znala skoro celý svůj život. Jenže teď už měl zase ten podivný přízvuk. Zněl totiž mile.
"Právě jsme hovořily o tom, zda byste nebyla ochotná postarat se o Šťastné koryto, paní Zlopočasná?"
Stařenka se přikrčila. Ale Bábi prostě odpověděla: "Ale moc ráda, paní Našeptávalová. Už se nemohu dočkat těch šťastných výrazů na jejich malých tvářičkách, až si budou tahat různé dobroty."
Ani já ne, pomyslela si Stařenka.
Když se ostatní odebrali o kousek dál, přišourala se Stařenka opatrně k přítelkyni.
"Proč to všechno děláš?" zeptala se.
"Já nevím, o čem to mluvíš, Gyto."
"Viděla jsem tě stát tváří v tvář různým děsivým tvorům, Esme. Proboha, byla jsem u toho, když jsi chytila dokonce jednorožce! Co máš v plánu?"
"Já vážně nechápu, o čem to mluvíš, Gyto."
"Máš vztek, že tě nenechaly se účastnit a teď plánuješ nějakou ďábelskou pomstu, že?"
Chvilku se obě rozhlížely kolem. Prostor se začal zaplňovat lidmi. Muži začali hrát koule a zápasit na namaštěné kládě. Kutálka lancresských dobrovolníků se pokoušela zahrát směs populárních melodií a bylo jen škoda, že každý z nich hrál nějakou jinou. Malé děti se praly. Bude to dneska pořádný pařák,letošního roku už pravděpodobně poslední. Jejich oči byly přitahovány k provazy ohrazenému čtverci uprostřed prostranství.
"A ty se přihlásíš ke Zkouškám, Gyto?" zeptala se Bábi.
"Tys mi neodpověděla na moji otázku!"
"A na jakou?"
Stařenka se rozhodla nebušit do zavřených dveří. "No, to víš, že to zkusím,jen tak z dišperace," odpověděla.
"Tak doufám, že vyhraješ. Fandila bych ti, ale to by nebylo čestné vůči těm ostatním. Vmísím se mezi diváky a budu tichá jako myška."
Stařenka to zkusila trikem. Ústa se jí roztáhla do širokého úsměvu a loktem strčila do přítelkyně.
"Jasně, jasně," řekla. "Jenže... mně bys to říct mohla, ne? Nechtěla bych to minout, až k tomu dojde. Takže co kdybys mi dala nějakej signáleček, až to budeš chtít spustit, co?"
"O čem to, proboha, pořád mluvíš, Gyto Oggová?"
"Esme Zlopočasná, jsou chvíle, kdy bych ti byla fakticky schopná jednu pořádnou ubalit!"
"Ale božíčku."
Stařenka Oggová klela málokdy, neboli přesněji řečeno, málokdy používala slova, která by vybočovala z hranic toho, čemu Lancresané říkali "barvitý jazyk". Vypadala sice, jako kdyby taková slova používala často a ráda a teď navíc, jako kdyby vymyslela nějaké moc pěkné nové, ale čarodějky jsou všeobecně velmi opatrné na to, co říkají. Nikdy si nemůžete být dost jistí, co slova udělají, když se vám dostanou z doslechu.
Teď ale tiše zaklela s takovou chutí, že kolem ní v suché trávě vzplálo několik ohníčků.
To ji přivedlo do toho správného duševního stavu, jakého bylo zapotřebí k Proklínání.
Říkalo se, že kdysi dávno se tahle disciplína prováděla na živém, dýchajícím subjektu, tedy alespoň na začátku soutěže, ale to se jaksi nehodilo pro slavnostní volný dne, kam vyrážely celé rodiny, a už několik století byly kletby vrhány na Nešťastného Karlíčka, což nebylo nic jiného než obyčejný strašák. Kletby jsou ovšem zaměřeny na mozek a myšlenky proklínaného a to tady představovalo základní problém, protože ani hrůzy jako "Ať ti seno shnije a mrkev upadne!" na dýňovou hlavu nijak zvlášť nezabíraly. Přidělovaly se proto body za osobitý styl, nápaditost a celkový dojem.
O tuhle disciplínu však nebyl právě velký zájem. Každý věděl, které soutěže se doopravdy počítají a Nešťastný Karlíček to nebyl.
Je pravda, že jeden rok způsobila Bábi Zlopočasná, že dýně vybuchla. Dodnes nikdo nevěděl, jak to dokázala.
Někdo odsud na konci dne odejde a všichni budou vědět, že tahle osoba je vítězem, ať už budou body říkat cokoliv.
Mohli jste vyhrát soutěž o Čarodějku nejšpičatějšího klobouku nebo o Nejzdobnější koště, jenže o všechno byly jen soutěže pro diváky. To, co se počítalo, byl Trik, který si většina účastnic připravovala celé léto.
Stařenka si vytáhla poslední místo, měla číslo devatenáct. Tohoto roku se ke Zkouškám dostavilo hodně čarodějek.
Novinka o neúčasti Bábi Zlopočasné se rozšířila rychle a nic se nešíří rychleji, než novinky v okultní společnosti, protože tam nemusí cestovat při zemi. Mezi diváky se pohybovalo a kývalo mnoho špičatých klobouků.
Čarodějky jsou mezi sebou většinou společenské asi jako kočky, ale stejně jako u koček jsou jisté události, čas a neutrální místa, kde se scházejí za podmínek, které nemají daleko k míru. A to, co se tam pak odehrává, se podobá pomalému, složitému tanci...
Čarodějky procházely sem a tam, zdravily se navzájem, popobíhaly s rozpřaženou náručí k nově příchozím, aby je

uvítaly a většina nevinných diváků byla přesvědčena, že se tady odehrává setkání starých přítelkyň. Což v jistém slova smyslu bylo i pravda. Jenže Stařenka dění pozorovala očima čarodějky a viděla, jak vyhledávají vhodná místa, opatrně odhadují soupeřky, taktizují, mění držení těla i kontaktují jedna druhou pohledem,jemně vyladěným co do síly i délky.
A když pak stála čarodějka v aréně, zvláště když nebyla příliš známá, všechny ostatní si našly nějakou záminku, aby ji mohly pozorovat a to pokud možno tak, aby si toho nikdo nevšiml.
Bylo to skutečně jako pozorovat kočky. Kočky stráví spoustu času tím, že pozorují jedna druhou. Když už se pak pustily do boje, bylo to jako když daly razítko na něco, k čemu se už dávno v duchu rozhodly.
To stařenka věděla. Věděla i to, že čarodějky jsou laskavé (většinou), jemné (k pokorným), velkomyslné (k těm, kdo si to zaslouží; ti, kdo si to nezasloužili, většinou dostali víc, než o kolik stáli) a že všeobecně mají upřímný vztah k životu, který obvykle nabízí víc kopanců než políbení. Ani jedna z nich nežila v domku vyrobeném z cukrářských výrobků, i když některé z těch mladších prováděly pokusy s různými sušenkami. Dokonce ani děti, které by si to zasloužily, nebyly upečeny v peci. Čarodějky dělaly všeobecně to,co dělaly vždycky - usnadňovaly svým sousedům příchod na tento svět i odchod z něj a pomáhaly jim překonat ty nejošklivější maléry mezi tím.
Na to, abyste to mohli dělat, jste museli být zvláštní osoba. Potřebovali jste speciální uši, protože jste se setkávali s lidmi za výjimečných okolností, kdy měli tendence sdělovat vám různé věci jako kam si zakopali peníze, kdo je skutečný otec dítěte nebo kde už zase přišli k té podlitině pod okem. Potřebovali jste také zvláštní ústa, taková, která především věděla, kdy zůstat zavřená. To, že jste dokázali udržet tajemství,vám dodávalo moc. Když jste byli mocní, budilo to respekt. A respekt, to je tvrdá měna.
A uvnitř tohoto sesterství - tedy až na to, že to žádné sesterství nebylo, protože to bylo volné společenství chronických individualistek; skupina čarodějek nebylo společenství, byla to malá válka - se vždycky velmi dbalo na postavení. Nemělo to nic společného s tím, co ostatní svět nazýval společenským postavením. Nemluvilo se o tom. Ale když některá ze starších čarodějek zemřela, okolní čarodějky přišly na její pohřeb, aby vyslechly těch několik slov na rozloučenou, a pak se se zachmuřeným výrazem vydali na cestu domů. Každé z nich se ovšem hluboko v hlavě ozývala neodbytná myšlenka: Zase jsem o stupínek výš.
A všechny nové příchozí byly pečlivě, opravdu velmi pečlivé sledovány.
"Dobré ráno, paní Oggová," ozval se hlas za Stařenčinými zády. "Doufám, že se máte dobře?"
"A jakpak se máte vy, paní Natřesfaldová," odpověděla Stařenka a otočila se. Její vnitřní informační systém vyplňoval formulář: Jasněnka Natřesfaldová, žije se starou matkou kousek za lesem Pořezaných stínů, šňupe, umí to skvěle se zvířaty. "Jak se drží vaše maminka?"
"Minulý měsíc jsme ji pohřbili, paní Oggová."
Stařenka Oggová měla Jasněnku dost ráda, hlavně proto, že se vídaly poměrně zřídka.
"Ale božíčku..." řekla.
"Ale vyřídím jí, že jste se na ni ptala," kývla Jasněnka. Pak vrhla krátký pohled k ringu.
"Co je to za tlustou holku, co se teď předvádí?" zeptala se. "Ta s tím zadkem, co vypadá jako kulečníková koule připlácnutá na krátké houpačce?"
"To je Agnes Nulíčková."
"Musím přiznat, že proklínací hlas má skvělý. Když vás někdo prokleje takovým hlasem, musíte si toho všimnout."
"Ano, byla obdařena skutečně dokonalým proklínacím hlasem," přikývla vychovaně Stařenka. "My s Esme Zlopočasnou jsme jí taky daly pár rad," dodala.
Jasněnka otočila hlavu.
Na vzdáleném konci prostranství seděla vedle Šťastného koryta osamělá postava v růžovém.nezdálo se, že by atrakce přitahovala mnoho zájemců.
"Jasněnka se naklonila ke Stařence. "Co to... é... dělá?"
"Já nevím," odpověděla po pravdě Stařenka. "Myslím, že se rozhodla být na všechny milá."
"Esme? Milá?"
"Ehm... no... ano," přikývla Stařenka nejistě. Ani teď, když to někomu říkala nahlas, to neznělo lépe.
Jasněnka na ni chvíli zmateně zírala. V domnění, že si toho Stařenka nevšimne, pak rychle udělala malé znamení levou rukou a odspěchala pryč.
Špičaté klobouky se pomalu začínaly houfovat. Vznikaly malé skupinky po dvou a po třech. Bylo vidět, jak se dvě skupinky špičatých klobouků slily, setrvaly nějakou chvíli v živém rozhovoru a pak se hlouček otevřel jako květ a obrátil ke vzdálené růžové skvrně. Nakonec se jeden z klobouků oddělil, zamířil k další skupin v černém a celý proces začal znovu. Bylo to, jako by člověk pozoroval velmi pomalou nukleární reakci. Ve vzduchu houstlo napětí a dalo se čekat, že už brzo dojde k výbuchu.
Každou chvilku se někdo zastavil a podíval na Stařenku a ta se proto rychle stáhla mezi vedlejší atrakce a stánky, až se ocitla u pojízdného obchůdku trpaslíka Cikcaka Silnoruky, výrobce a prodavače okultních tretek a bižutérie, který rád posloužil těm nejvnímavějším, ale především každému s měkkým srdcem. Cikcak na Stařenku přátelsky kývl přes horní okraj cedule s nápisem ŠŤASTNÉ PODKOVY - 2 tolary kus.
"Dobrý den, paní Oggová."
Stařenka si uvědomila, že cítí nervozitu.
"Co je na nich šťastného?" zeptal se a vzala do ruky jednu podkovu.
"No, za každou z nich dostanu dva tolary," odpověděl Silnoruka.
"A proto jsou šťastné?"
"Pro mě jo," přikývl Silnoruka. "Budete asi taky chtít jednu, že, paní Oggová? Kdybych byl věděl, že půjdou tak na

odbyt, byl bych jich vzal ještě jednu bednu.Některé dámy si kupovaly hned dvě."
Na slovo dámy položil nenápadně důraz.
"Čarodějky si kupovaly šťastné podkovy?" ujišťovala se Stařenka.
"Jako kdyby měl být už zítra konec světa," odpověděl Cikcak. Na okamžik se zamračil. Byly to přece čarodějky. "Ehm... ale... nebude, že ne?" dodal.
"Tím jsem si naprosto jistá," řekla Stařenka, ale nezdálo se, že by ho její odpověď uklidnila.
"A najednou se taky úžasně rozběhl obchod s ochrannými bylinami," svěřoval se. A protože byl trpaslík a jako takový by i v Potopě světa viděl vhodnou příležitost k prodeji ručníků, natáhl k ní krk. "Nemáte zájem, paní Oggová?"
Stařenka zavrtěla hlavou. Jestliže měla pohroma přijít ze směru, kterým skoro všichni otáčeli hlavy, pak snítka routy nikoho neochrání. Možná ještě tak mohutný starý dub, ale opravdu jen možná.
Ovzduší se změnilo. Široké nebe bylo bledě modré, ale na obzoru myslí už začínalo hřmít. Čarodějky byl nejisté a díky tomu, že jich bylo tolik na jednom místě, odrážela se jejich nervozita od jedné ke druhé, sílila a pronikala prakticky do všech. To znamenalo, že i obyčejní lidé, kteří si mysleli, že runy jsou něco k pití, začínali pociťovat hluboké existenční starosti, dostávali se do stavu, kdy štěkáte na děti a máte chuť se opít.
Nahlédla do mezery mezi dvěma stánky. Růžová postava stále ještě seděla trpělivě a poněkud schlíple vedle koryta. Kdyby byli vidět všichni ti, kdož před ní nestáli ve frontě, nedalo by se konce fronty dohlédnout.
Pak Stařenka opustila relativní asyl obchůdku a opatrně se plížila ve stínech stánků, až se dostala na místo,odkud viděla na stánek s občerstvením. Tam už byl čilý ruch, jen uprostřed stolu se stále ještě tyčil nedotčený kopec oněch strašlivých koláčů. A sklenice džemu. Nějaký vtipálek postavil vedle sklenice kus papíru s nápisem: VYTÁHNI LŽÍCI ZE SKLENICE! 3 pokusy za peny!
Myslela si, že se kryje dokonale, ale najednou zaslechla, jak za ní šustí tráva. Výbor ji přece jen vystopoval.
"To je váš rukopis, že, paní Našeptávalová?" řekla. "Je to dost kruté. Není to od vás ani trochu... hezké."
"Rozhodli jsme se, že zajdete za paní Zlopočasnou a promluvíte s ní," oznámila jí Leticie. "Musí s tím přestat."
"S čím?"
"Dělá něco lidem s myšlenkami v hlavách! Přišla sem, aby nás všechny ovlivnila, chápete? Každý ví, že provozuje hlavologii. Všechny to cítíme! Pokazí nám celý den!"
"Vždyť tam jen tak sedí," bránila přítelkyni Stařenka.
"Aha, ano, ale já se vás ptám, jak tam sedí?"
"No... jak by seděla? Obyčejně, je ohnutá v pase a v kolenou a..."
Leticie jí vážně zahrozila prstem.
"Tak a teď mě poslouchejte, Gyto Oggová -"
"Jestli chcete, aby odešla, tak běžte a řekněte jí to samy!" vskočila jí Střenka rezolutně do řeči. "Už mám dost těch vašich -"
Ozval se pronikavý výkřik dítěte.
Čarodějky se podívaly jedna na druhou a rozběhly se přes trávník ke Šťastnému korytu.
Na zemi se zmítal malý chlapeček a nekontrolovaně vzlykal.
Byl to Žuchlík Ogg, Stařenčin nejmladší vnuk.
Pocítila, jak jí tuhne krev v žilách. Rychle ho zvedla ze země a upřela pohled do Bábiny tváře.
"Co jsi mu to udělala, ty -" začala.
"Necešpitomápanena! Necešpitomápanena! Cešojáákáá! CešcešcešOJÁÁÁKÁÁÁ!"
Teprve teď se Stařenka podívala na hadrovou panenku, kterou Žuchlík svíral ve špinavé ručce, a všimla si výrazu bezmocné zuřivosti, dohánějící ho až k pláči, jenž pokrýval zbytek ušmudlané tvářičky, viditelný kolem dokořán otevřených úst -
"JácešcešcešOJÁKA!"
- pak pohledem sklouzla na ostatní čarodějky a vrátila se k tváři Bábi Zlopočasné. V tom okamžiku pocítila, jak ji od nohou zaplavuje vlna strašlivého, ochromujícího studu.
"Řekla jsem mu, že ji může dát nazpět a zkusit to znovu," vysvětloval pokorně Bábi. "Ale on mě vůbec neposlouchal."
"-cešcešcešOJ-"
"Žuchlíku Oggu,jestli okamžitě nezmlkneš, Stařenka ti -" začala Stařenka a pak pohrozila tím nejstrašnějším trestem, který dokázala vymyslet: "Stařenka už ti nikdy nedá jediný bonbón!"
Žuchlík, ohromen touto neslýchanou hrozbou, zavřel pusu. Pak se, ke Stařenčině hrůze, Leticie Našeptávalová narovnala a řekla: "Paní Zlopočasná, my bychom byly raději, kdybyste odešla."
"Jsem tady na obtíž?" zeptala se Bábi. "Doufám, že nejsem na obtíž. Nechtěla bych být na obtíž. On si prostě jen sáhl do otrub a -"
"Vy totiž... popouzíte lidi."
Teď už každou minutu. Každou minutu to přijde. Teď už musí každou minutu zvednout hlavu, zúžit oči a jestli pak Leticie neucouvne alespoň o dva kroky, musí být mnohem tvrdší než já.
"A nemohla bych alespoň někde hlídat?" navrhla Bábi trpělivě.
"Už jsem tu vaši hru prohlídla," zamračila se Leticie. "Máte v plánu pokazit celou slavnost, že? Nedokážete se vyrovnat s myšlenkou, že byste byla poražená, takže máte v plánu provést něco hodně ošklivého."
Tři kroky nazpět, opravila se Stařenka. Jinak z ní nezbude víc než hromádka kostí. Teď už každou minutku...
"Oh, byla bych hrozně nerada, kdyby si někdo myslel, že chci něco pokazit," řekla Bábi. Pak si ztěžka povzdechla a vstala. "No, tak já půjdu domů..."
"Ne, to nepůjdeš!" vyštěkla Stařenka Oggová a přitlačila Bábi zpět do židle. "Cosi o tom myslíš ty, Desideráto

Stěhovalová? A ty, Krasomilo Báleśková?"
"On všechny se do -" začala Leticie.
"S tebou teď nemluvím!"
Čarodějky za paní Našeptávalovou se očima vyhýbaly Stařenčinu pohledu.
"No, ono to tak... tedy, nemyslely jsme si..." začala Desideráta neohrabaně. "Tedy abys... vždycky jsem chovala hlubokou úctu k... ale... prostě... je to vážně pro všeobecné..."
Hlas jí slábl, až se vytratil docela.
"Vážně? No, v tom případě myslím, že bysme měli opravdu raději jít," prohlásila Stařenka kysele. "Společnost v těchto místech se hrozně pokazila." Rozhlédla se kolem. "Agnes? Pomůžeš mi dovést Bábi domů..."
"Já nepotřebuju..." začala Bábi, ale obě čarodějky ji vzaly z boku za paže a jemně ji navigovaly zástupem, který se rozděloval, aby mohly projít a pak se obracel, aby viděl, jak odcházejí.
"To je za daných okolností pro všechny pravděpodobně to nejlepší řešení," prohlásila Leticie. Několik čarodějek se jí pokoušelo nedívat do tváře.

V Bábině kuchyni se všude po zemi válely zbytky látek a loužičky původně horkého džemu, které se slily na okraji stolu, stekly dolů a vytvořily na zemi prvně zatvrdlé kopečky. Kastrol od džemu byl potopen v kuchyňském dřezu, aby se odmočil, i když bylo nepochybné, že železo zreziví mnohem dříve, než zbytky džemu změknou.
Na stolku vedle dřezu stála řada prázdných zavařovacích sklenic.
Bábi si sedla a složila ruce do klína.
"Nechceš hrnek čaje, Esme?" zeptala se Stařenka Oggová.
"Ne, drahoušku, děkuju ti. Ty se vrať zpět na Zkoušky. Se mnou si nedělej starosti," odpověděla Bábi.
"Jseš si jistá?"
"Já si tady jen tak v klidu sednu. Nedělej si starosti."
"Já tam zpátky nejdu," sykla Agnes, když vyšly z domu. "Nelíbí se mi způsob, jak se ta Leticie usmívá..."
"Kdysi jsi mi řekla, že se ti nelíbí, jak se Esme mračí," řekla Stařenka.
"To ano, jenže zamračení se dá věřit. Ehm, nemyslíte, Stařenko, že ji opustila schopnost -"
"I kdyby se to stalo, nikdo by na to nepřišel," odpověděla Stařenka. "Ale ne, rozhodně ne. A ty se teď se mnou hezky vrátíš. Jsem si jistá, že má... něco v plánu." Přála bych si u všech všudy vědět co, pomyslela si. Nejsem si jistá, jestli to čekání ještě snesu.

Už když se blížily k prostranství, cítila narůstající napětí. Vždycky tam samozřejmě bylo napětí, to bylo součástí Zkoušek, jenže tohle napětí mělo nepříjemnou nakyslou pachuť. Vedlejší atrakce a jednodušší soutěže stále probíhaly, ale obyčejní lidé odcházeli. Byli totiž vyděšeni tíživým pocitem,na který sice nedokázali ukázat prstem, ale který je měl nicméně dokonale pod palcem. A co se týká samotných čarodějek, ty měly povětšinou na tváři stejný výraz, jaký mají hororoví herci několik minut před koncem filmu, když už je nepochybné, že se monstrum chystá k poslednímu útoku, ale nikdo neví, ze kterých dveří vyskočí. Leticie byla obklopena čarodějkami. Stařenka slyšela zesílené hlasy. Strčila do čarodějky, která scénu zpovzdálí zachmuřeně pozorovala.
"Co se děje, Voršilo?"
"Ále, Rina Bombardónová zmastila svůj trik a její kamarádky říkají, že by měla dostat ještě jednu šanci, protože byla hrozně nervózní."
"To je ostuda."
"A Virago Jeníková utekla protože se jí zvrtlo zařikávadlo na počasí."
"Utíkala s mrakem nad hlavou, co?"
"A já si připadala jako nemehlo, když na mě přišla řada. Myslím,že máš slušnou šanci, Gyto."
"Víš, že jsem nikdy na tyhle ceny nebyla, Voršilo, znáš mě. Účastním se toho vždycky hlavně kvůli té legraci."
Druhá čarodějka na ni vrhla kosý pohled.
"Říkáš to tak, že by ti jeden skoro věřil."
V tom k nim přispěchala Kmotra Varbujónová. "Jsi na řadě, Gyto," oznamovala. "Tak se vytáhni, ano? Jediný slušný výkon zatím podala a paní Mozkopletná a její hvízdající ropucha a to ještě ta ropucha nebyla sto udržet melodii. Chudinka byla jediný uzlíček nervů."
Stařenka Oggová pokrčila rameny a vstoupila do prostoru ohrazeného provazy. Někde v dálce měl kdosi hysterický záchvat, jehož zvuky byly tu a tam přerušovány ustaraným zahvízdáním.
Oproti magii mágů magie čarodějek většinou nevyžaduje zdaleka takové množství hrubé síly. Je v tom rozdíl asi jako mezi kladivem a pákou. Čarodějky se většinou pokoušejí najít bod, kde malé změny přinesou podstatný výsledek. Abyste způsobili lavinu, můžete buď zatřást horou nebo prostě jen najít přesně to správné místo, kam hodit sněhovou vločku.
Letos se Stařenka rozhodla pracovat se strašákem. To pro ni byl ideální trik. Většinou vzbudil smích, byl trošku dvojsmyslný a mnohem snazší, než se zdálo,ukazoval, že se Stařenka cítí součástí společenstva a navíc bylo nepravděpodobné, že by vyhrál.
Ksakru! Spoléhala na to, že ji ta zatracená žába porazí. Slýchávala ji za letních nocí hvízdat opravdu moc hezky. Soustředila se.
Nad strništěm zašustila suchá stébla. Stačilo využít slabého proudění vzduchu a větříku, který poletoval kolem soutěžní plochy, povolit jim zaletět sem, přesunout se tam, zvednout se spirálou a -
Pokusila se zabránit rukám, aby se třásly. Dělala to přece stokrát, dokázala teď už na té zatracené sláměvázat uzly.

Jenže pořád v duchu viděla tvář Bábi Zlopočasné a způsob, jakým tam seděla. Vypadala nechápavě a ublíženě, docela nevinná, zatímco Stařenka byla na několik vteřin schopna ji zabít -
V jedné chvíli se Stařence podařilo ze slámy udělat slušné nohy, a objevilo se něco jako náznak těla a hlavy. Z okruhu diváků se ozval vlažný potlesk. Pak ale celou věc zachytil náhlý a nekontrolovatelný poryv větru dřív, než se jí podařilo soustředit, takže z celé té práce zbyla jen hromádka slámy.
Pokusila se o několik zoufalých gest, aby ji znovu zvedla. Stébla se ale jen několikrát zazmítala, zapletla a znovu zůstala tiše ležet.
Ozval se potlesk o něco silnější, ale i tak byl nervózní a sporadický.
"Omlouvám se... nějak se do toho dneska nemůžu vpravit," zabručela a vyšla ze soutěžního prostoru.
Porotkyně se seběhly do těsného hloučku.
"Řekla bych, že ta žába byla letos opravdu moc dobrá," prohlásila Stařenka mnohem hlasitěji, než bylo zapotřebí.
Vítr, ještě před chvílí vanoucí tak rozmarně, teď náhle zesílil. Situace, o níž bychom až do tohoto okamžiku mohli říci, e byla psychicky temná, teď ještě ztmavla díky skutečnému šeru.
Na vzdálenějším okraji prostranství se tyčil temný kužel narovnaného dřeva - základu ohně, který zatím neměl nikdo odvahu zapálit. Téměř všichni, kdo nebyli čarodějkami, už odešli domů. Všechno, co bylo na dnešním dni dobrého, už bylo dávno pryč.
Kruh porotkyň se otevřel a před nervózní zástup předstoupila paní Našeptávalová a její úsměv byl v koutcích poněkud voskovitý.
"Nuže, bylo to nesmírně obtížné rozhodování," řekla zvesela. "Ale ony to také byly skvělé ukázky čarodějného umění! Bylo opravdu velmi choulostivé a složité rozhodnout -"
Mezi mnou a žábou, která trémou nedokázala pískat a ještě si k tomu zapletla nohu do strun u banja, pomyslela si Stařenka. Vrhla koutkem oka pohled na tváře sester - čarodějek. Některé z nich znala déle než šedesát let. Kdyby byla někdy v životě přečetla nějakou knihu, mohli bychom říci, že ve tvářích svých družek četla jako v ní.
"Všechny víme, kdo vyhrál, paní Našeptávalová," řekla přerušila tak zurčící vodopád slov.
"Jak to myslíte, paní Oggová?"
"Není tady dnes jediná čarodějka, která by dokázala myslet normálně," řekla Stařenka. "A většina z nich si navíc nakoupila talismany pro štěstí. Čarodějky? Čarodějky, které si kupují talismany pro štěstí?"
Několik přítomných upřelo pohledy k zemi.
"Já nevím, proč to vypadá tak, že se většina z vás bojí paní Zlopočasné! Já se jí tedy nebojím! Takže vy si myslíte, že na vás použila nějakou kletbu, ano?"
"A podle toho, jak to cítím, pěkně ostrou," přikývla Stařenka Oggová. "Podívejte paní Našeptávalová, nikdo nevyhrál, rozhodně ne s tím, co jsme předvedly dnes. Všechny to víme. Takže co kdybysme se tiše a klidně rozešly domů, hmm?"
"To tedy ne! Dala jsem za tenhle pohár deset tolarů a jsem rozhodnuta ho předat -"
Žloutnoucí listy na okolních stromech se zachvěly.
Čarodějky se rychle semkly do těsného hloučku.
Větve zachřestily.
"To je ten vítr," řekla Stařenka Oggová. "To všechno je jenom..."
A pak tam najednou byla Bábi Zlopočasná. Bylo to, jako kdyby si předtím nevšimly, že tam je celou dobu. Měla ten dar, že uměla splynout s pozadím.
"Jen mě tak napadlo, že se zaskočím podívat, kdo vyhrál," řekla. "Přidám se k publiku, zatleskám a tak dál..."
Leticie, bez sebe vzteky, popošla k ní.
"Lezla jste lidem do hlav?" zaječela.
"Ale jakpak bych něco takového dokázala, paní Našeptávalová?" bránila se trpělivě Bábi. "A ještě proti všem těm ochranným talismanům?"
"Vy lžete!"
Stařenka Oggová cítila, jak se většina čarodějek v duchu vyděšeně nadechla. Ona sama se nadechla nejhlasitěji.
Čarodějky si za svými slovy stály.
"Já nelžu, paní Našeptávalová!"
"Takže vy popíráte, že jste pokazila celý můj den?"
Některé čarodějky na okraji hloučku začaly pomalu ustupovat.
"Připouštím, že můj džem nemusí každému chutnat, ale nikdy jsem -" začal Bábi tiše skromným tónem.
"Ovlivňovala jste všechny!"
"Přišla jsem sem jen pomoci, to se můžete zeptat kterékoliv -"
"Dělala jste to! Přiznejte se!" Hlas paní Našeptávalové byl ječivý jako křik vzteklého racka.
"-a rozhodně jsem nikoho ne -"
Když políček dopadl, Bábina hlava se částečně otočila na jednu stranu.
Na okamžik všichni přestali dýchat. Nikdo se ani nepohnul.
Zvedla pomalu ruku a přejela si jí tvář.
"Víte dobře, že byste to snadno dokázala!"
Stařence se zdálo, že Leticiin výkřik se odrazil ozvěnou od okolních hor. Pohár jí vypadl z ruky a zachřestil na strništi.
Pak se dal celý ten nehybný obraz znovu do pohybu. Dvě sestry-čarodějky vykročily, položily ruce Leticii na ramena a aniž se zmohla na nějaký protest, jemně ji odvedly pryč.
Všechny ostatní čarodějky stály a čekaly, co teď udělá Bábi Zlopočasná. Ta pozvedla hlavu.
"Doufám, že je paní Našeptávalová v pořádku," řekla Bábi. "Připadala mně tak trochu... nepříčetná."

Zavládlo ticho. Pak Stařenka zvedla pohár ležící mezi krátkými ostrými konci posečeného obilí a poklepala na něj ukazováčkem.
"Hmmm," broukla. "Řekla bych, že je jen pozlacený.jestli za něj dala deset tolarů, tak ji, chudinku, vzali pěkně na hůl."
Hodila pohár Kmotře Vařbujónové, která ho dovedně zachytila v letu. "Můžeš jí ho zítra vrátit, Kmotro?"
Kmotra přikývla a pečlivě se při tom pohledem vyhýbala Bábiným očím.
"Já si ale myslím, že si to nemusíme pokazit celé," řekla Bábi příjemně. "Co kdybychom ten dnešek přece jen zakončily tak, jak to má být? Tradičně, hm? Pečené brambory a něco sladkého a nějaký ten pamětnický příběh u ohně? A odpuštění. Co bylo, bylo."
Stařenka cítila, jak se najednou na všechny strany šíří úleva, jako když rozvíráte vějíř. Zdálo se, že čarodějky náhle oživly, protože byly zbaveny kletby, která ovšem ve skutečnosti nikdy neexistovala. Nastalo všeobecné narovnávání zad a zvedání očí a vzápětí zavládl čirý ruch, protože se vydaly vybrat sedlové brašny na svých košťatech.
"Paní Hopolíčková mi dala celý pytel kartoflí," hlásila Stařenka, když se kolem rozproudil rozhovor. "Jdu a přivleču ho sem. Mohla bys zapálit oheň, Esme?"
Náhlá změna ve vzduchu ji přinutila rychle zvednout oči. Bábiny oči v šeru doslova plály.
Stařenka byla natolik zkušená, že se okamžitě vrhla k zemi. Paže Bábi Zlopočasné se zakřivila, proletěla vzduchem jako kometa a z konečků prstů jí vyletěla praskající jiskra.
Hranice vybuchla. Naskládanými větvemi proletěl odspoda vzhůru modrobílý plamen, jeho jazyky vytančily vysoko k obloze a na okamžik pohltily stíny okolního lesa. Plameny vybuchly s takovou silou, že odfukovaly klobouky, převracely stoly, vytvářely podoby postav, hradů, scény z velkých bitev, podávaly si ruce a tančily v kruhu.na sítnici oka zanechávaly rudý odraz, který se vpaloval do mozku.
Pak se zmenšily, ukáznily a na mýtině hořel jen obyčejný oheň.
"Neřekla jsem ani slůvko o zapomínání."

Když se pak skoro k ránu vracely Bábi Zlopočasná se Stařenkou domů, rozháněly jejich boty mlhu. Byla to, vzato kol a kolem, příjemná noc.
Po nějaké chvilce se ozvala Stařenka. "To, cos udělala, od tebe nebylo hezké."
"Já nic neudělala."
"Jo, jasně... no... nebylo od tebe hezké, cos neudělala. Bylo to jako když si někdo chce sednout a ty mu odtáhneš židli..."
"Lidé, kteří se nepodívají, kam si chtějí sednout, by měli zůstat stát," odpověděla Bábi.
Ozvalo se krátké tiché zabubnování do listí; byla to jedna z oněch krátkých jemných spršek, jaké zažijete, když se pár kapek rozhodne, že nebudou držet partu s ostatními.
"No, dejme tomu," přikývla Stařenka. "Ale bylo to dost kruté."
"Správně."
"A někteří lidé by si mohli myslet, že i ošklivé."
"Správně."
Stařenka se otřásla. Ty myšlenky, které jí proletěly hlavou v oněch několika vteřinách, když se dal malý Žuchlík do křiku -
"Nedala jsem ti k tomu nejmenší záminku," řekla Bábi. "Nikomu jsem nevložila do hlavy nic, co by tam už neměl."
"Promiň, Esme."
"No jo."
"Ale... Leticie nechtěla být krutá, Esme. Podívej, já vim, že je vzteklá, panovačná a hloupá, ale -"
"Podívej, znáš mě od doby, co jsme ještě byly mladé holky, že?" přerušila ji Bábi. "Užily jsme si spolu dobré i zlé, někdy jsme se měly fajn a někdy nám teklo do bot, je to tak?"
"Ano, jasně, ale -"
"A nikdy jsi neklesla tak hluboko, abys mi řekla: 'Tohle vám říkám jako vaše přítelkyně', nebo snad ano?"
Stařenka zavrtěla hlavou. To byla skutečně neoddiskutovalná pravda. Nikdo, kdo k vám choval alespoň vzdáleně přátelské pocity, nemohl říci něco takového.
"Co je tedy na čarodějnictví tak mocného?" pokračovala Bábi. "I když mocný je hloupé slovo."
"Copak já vím," zavrtěla hlavou Stařenka. "Já s čarováním začala kvůli tomu, abych dostala toho či onoho mládence, abych řekla pravdu."
"Myslíš, že to nevím?"
"A proč ty jsi začala? Co jsi chtěla získat ty, Esme?"
Bábi se zastavila, zadívala se k chladné ranní obloze a pak zpět na zem.
"Nevím," odpověděla nakonec. "Asi duševní klid a rovnováhu."
A tak to, pomyslela si Stařenka, asi bylo.
Když dorazily k Bábině domku, odběhl od něj klidným klusem jelen.
U zadních dveří byla vyskládána vysoká hranice pořezaného dřeva a na zadních schůdkách stály dva pytle. V jednom z nich byl velký sýr.
"Tak to vypadá, že tady byli pan Hopolíčko s panem Chudokurem," řekla Stařenka.
"Hmph." Bábi vzala do ruky papír s pečlivě, i když špatně napsaným vzkazem, který byl přišpendlen k druhému pytli. Na lístku stálo: "Drahá pí Zlopočasná! Byl bychsem velice šťastný, dybyste mi dovolila, abych po vás pomenoval tuhle mistrovskou ozrůdu 'Esme Zlopočasná'. Váš, že se ještě dlouho v dobrém zdraví bude nacházeti doufající, Pelhřim Hopolíčko."

"Ale, ale, ale? Kdopak ví, co ho to napadlo?"
"Nemám nejmenší tušení," vrtěla Stařenka víc než překvapeně hlavou.
"Jakpak bys mohla že? To bych tě musela neznat!"
Pak se ale podezřívavě začenichala, rozvázala provázek zdrhující vrchol pytle a vytáhla na světlo Esme Zlopočasnou. Oblá, leskle zploštělá a na jednom špičatá. Byla to cibule.
Stařenka Oggová polkla naprázdno. "Já mu přece říkala, aby ne -"
"Prosím?"
"Oh... nic..."
Bábi Zlopočasná chvíli obracela cibuli v ruce, zatímco svět - via médium Stařenka Oggová - očekávala svůj osud. Jak se zdálo, došla Bábi po nějaké chvilce k rozhodnutí, které ji uspokojilo.
"Cibule je velmi užitečná zelenina," prohlásila nakonec."Jadrná. Ostrá."
"Skvělá pro zažívání," dodala Stařenka Oggová.
"Dobře se uchovává. Dodává chuť."
"Pálí a štípe," pokračovala Stařenka, která se díky záplavě úlevy tak trochu zaběhla v pralese metafor. "Skvělá k sýru -"
"No, tak daleko zacházet ani nemusíme," přerušila ji Bábi Zlopočasná a vrátila cibuli zpět do pytle. Mluvila téměř přátelsky.
"Nechceš zaskočit na hrnek čaje, Gyto?"
"No... snad raději půjdu -"
"Dobrá, jak chceš."
Bábi už už zavírala dveře, pak se zastavila a znovu je pootevřela. Ve škvíře viděla Stařenka jedno modré oko, které ji pozorovalo. "Takže nakonec jsem měla přece jen pravdu, že?" řekla Bábi. Nebyla to otázka.
Stařenka přikývla. "Měla."
"To jsem ráda."